

3694

7.829.

ЯКІ ПАРТІЇ БУЛИ В РОСІЇ

ПІД ЗАГАЛЬНОЮ РЕДАКЦІЄЮ
В. Ю Д О В С Ь К О Г О

МЕНШОВИКИ

Д. Е Р Д Е

ПРОЛЕ
ТАРИЙ

Львівська Вибіркова
А. У. Р. С. Р.

1362162-484.2

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and the texture of the paper, but appears to be organized into several lines.

86
40

~~Зв. пок. УРСР~~

ЯКІ ПАРТІЇ БУЛИ В РОСІЇ
ЗА ЗАГАЛЬНОЮ РЕДАКЦІЄЮ В. ЮДОВСЬКОГО

Д. ЕРДЕ

МЕНШОВИКИ

3694
Зв. пок. УРСР 1949р

~~53682~~

~~1.~~

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Зв. пок. УРСР 1954р

ВИДАВНИЦТВО «ПРОЛЕТАРІЙ»

1929

Бібліографічний опис цього видання вміщено
в „Літописі Українського друку“, „Картковому
Репертуарі“ та інших покажчиках Української
Книжкової Палати.

Надруковано в першій друкарні
Видавництва „Пролетарий“
Харків, Пушкінська, № 40
Тир. 10.000. — 3 др. арк.
Укрліт № 1218
Зам. № 549

~~3758.~~

Львівська державна
наукова бібліотека

2439

Коло джерел меншовизму.

(Замість вступу).

Чи варто спеціально студіювати історію меншовизму, викладати погляди та соціальну суть партії, зведеної в СРСР на нівель? Саме слово „меншовики“ часто нічого не промовляє молоді, що приєдналася до політичного життя останніми роками і недосить обізнана з історією Жовтневої революції та ВКП(б). Проте ж, вивчати історію меншовицької партії треба дуже уважно. Із багатьох причин. Поперше, тому, що в боротьбі з меншовизмом загартувалася міцна, як криця, ленінська партія, і історія її,—особливо до остаточного розриву в 1912 році,—щільно зв'язана з історією опортуністичного крила колись єдиної „Російської соціал-демократичної робітничої партії“. Подруге, не слід забувати, що меншовицька еміграція є досі доволі впливовий член II Інтернаціоналу, ще не зведеного, на жаль, на нівель, подібно до того, як меншовицьку партію всередині СРСР. Потретє, рецидиви меншовизму не виключені, і праві хитання в тій чи тій формі, як ми знаємо, даються взнаки ще й досі, через що вивчення джерел і дальшої історії меншовизму набуває особливо актуального значіння.

Початок меншовизму формально припадає на час II з'їзду РСДРП, тобто на 1903 рік, але ще перед з'їздом, що розколов РСДРП на дві частини, незгоди між революційною і неревольюційною (опортуністичною) частинами соціал-демократії існували в зародковому стані. Згадати хоч би брошуру „Об агитации“, що її написав майбутній меншовик Кремер і проредагував майбутній проводир меншовизму Мартов 1894 року. Автори брошури накреслили ряд „фаз боротьби“. Організацію робітництва, на думку Кремера й Мартова, треба розпочати на ґрунті „дрібних вимог“ та боротьби робітництва з окремим підприємцем. Це — перша фаза. Друга фаза — боротьба не з окремим капіталістом, а з „цілою буржуазною клясою, що їй негайно подасть допомогу уряд“. На цій „фазі“ робітничий рух „почне поволі набувати політичного забарвлення“. Теорія фаз боротьби закликала робітництво зосередитись на „дрібних вимогах“, а політичну боротьбу за ширші завдання відкласти на безрік, до дальшої фази. Цю думку підхопили незабаром так звані „економісти“, що їх цілком справедливо можна назвати найближчими предтечами меншовиків, і вона зробилася центральним пунктом їхньої платформи.

Прихильники „Рабочей Мысли“ (органу „економістів“) провадили агітацію проти інтелігенції, виставивши цілком недолadne й антиреволюційне гасло: „робітники для робітників“, до того ж на чолі цього руху проти соціал-демократичної інтелігенції стояли майже самі інтелігенти, що неза-

баром порвали з соціал-демократією і пішли далеко праворуч, як от пани Кускова, Прокопович, Тахтарьов та інш. Серед економістів були праві елементи (прихильники „Рабочей Мысли“) і „помірковані“ (прихильники „Рабочего Дела“). Останні „поглибили“ ідеї „Рабочей Мысли“, виробивши окрему „теорію стадій“, що була продовженням теорії фаз віленської брошури „Об агитации“. Проти цих поглядів повсталала з усієї сили „Искра“ (у складі Леніна, Плеханова, Мартова та інш.). „Искра“ розпочала боротьбу за утворення революційного авангарду російського пролетаріату — за міцно з'єднану партію. Треба, проте ж, відзначити, що, хоч „Искра“ виступала проти „економізму“ на перший погляд цілком однодушно, але справді критика „економізму“ відбувалася під двома різними поглядами. „Іскрівці“ ділилися на „твердих“ і „м'яких“. „М'які“ потім перетворилися на меншовиків. Вони заперечували, подібно до того, як „економісти“, потребу в орієнтації на провідну роль пролетаріату, побоюючись відштовхнути певні опозиційні верстви ліберальної буржуазії. Звідци заповіт — „не відстрашуйте буржуазії“, звідци — тактика меншовиків в революції 1905 і 1917 р.р.: спільні гасла з кадетами, спілка з ними і потім коаліція в уряді, відмова від керівництва під виглядом збереження „самостійної класової партії“ і фактичне передання керівництва політичним рухом кадетам, найпідступніший і найнебезпечніший партії імперіалістичної буржуазії.

1. Початок меншовизму.

Програмові питання не викликали на II з'їзді партії великих незгод, але ще перед з'їздом серед керівників „Искры“, що виходила під редакцією Г. В. Плеханова, В. І. Леніна, Ю. О. Мартова та інших, не було одної думки щодо загальнотеоретичної частини майбутньої програми партії і, особливо, щодо її аграрної частини. Ленін уже тоді, критикуючи плехановський проєкт партійної програми і протиставлячи йому свій, писав, що плехановський проєкт — „це не мова революційної партії, а мова „Русских Ведомостей“, тобто ліберальної буржуазії.

За основну хибу цієї програми Ленін уважав тип самої програми, її недосить революційний тон у багатьох пунктах. Він уважав, що „це не програма партії, яка практично бореться“, а „радіше програма для учнів“. Незадоволений він був так само з недосить чіткого зформулювання взаємин пролетаріату й селянства. Суть незгод в аграрній програмі сходила до центрального пункту про своєчасність висунення гасла націоналізації землі. Ленін уважав, що „гвоздь“ аграрного питання в Росії, це кріпосницькі пережитки, не усунені реформою „звільнення селян“... від землі. Треба було прагнути усунення рештків кріпосництва насамперед. „Відрізки“*), на думку Леніна, повинні

*) „Відрізками“ називалися відрізані на користь поміщикам під час проведення земельної реформи селянські земельні ділянки. В аграрній частині програми, ухваленій II з'їздом

були бути своєрідним „прологом“ до націоналізації землі. Аграрна програма 1903 року була розрахована практично, як про це писав Ленін, головню на безпосередньо найближче майбутнє. У принципі ж Ленін поділяв вимогу націоналізації і зазначав, що „в певний революційний момент ми не відмовимося, звісно, її висунути“. За два роки більшовики дійсно висунули це гасло, як одне з основних у революції 1905 року.

На що не могли пристати в цих твердженнях, що їх висунув Ленін, майбутні меншовики — члени редакційної колегії „Искры“?

Вони гадали, що соціал-демократія „не може визнати“ націоналізацію землі, як вимогу, що не йде безпосередньо поперед соціалізації всіх засобів виробництва, а Аксельрод до цього додавав, що „націоналізація землі і як гасло повстання тепер антиреволюційна“. Ленін отже був сам один проти всіх інших членів редакції. Плеханов категорично заперечував проти Ленінового зауваження про перехід у майбутньому від гасла „відрізків“ до гасла націоналізації, вважаючи, що програма „відрізків“ цілком виявляє вимоги соціал-демократії в аграрному питанні.

Ленін уважав, що через те, що Росія стоїть перед буржуазною революцією, гасло „націоналізації“ повинно сприяти цілковитому викорчовуванню поміщицького землеволодіння — основи само-

партії, висувається вимога вернути сільським громадам „ті землі, що відрізані в селян підчас знищення кріпацького права і які правлять в руках поміщиків за знаряддя для їхнього закабалювання“.

державства. Ленін накреслював шлях рішучої ліквідації панування поміщиків з допомогою тісної спілки робітничої революції і „селянської війни“ за землю та республіку; інші ж, так звані „м'які“ іскрівці і майбутні меншовики давали перевагу іншому шляхові розвитку революції, далеко поміркованішому. Ленін після довгих суперечок формально поступився, щоб не чинити передчасного розколу і не посилювати позиції антиіскрівців. Плехановський проєкт редакція „Искры“ затвердила з деякими поправками Леніна і його подали на обміркування II з'їзду партії від імени всіх членів редакції. З'їзд схвалив проєкта всіма голосами — проти був тільки „економіст“ Акімов і утримався „робочеділець“ Мартинов.

Та боротьба всередині „Искры“, що точилася навколо програмових питань перед з'їздом і точилася так запекло, що „Искра“ ледве не загасла,— ця боротьба на з'їзді не відбилася. Але нема сумніву, що саме передз'їздівська дискусія „іскрівців“ дає ключ, щоб зрозуміти суперечки на з'їзді в питаннях організаційних і тактичних. Розкол партії, як це ясно само собою, не мав „випадкового“ характеру. „Искра“ дала розколину до з'їзду, і досить було знов зітнутися двом основним політичним лініям з якогонебудь серйозного приводу, щоб очевидячки виявилася та незгідність, що ховалася до якогось часу серед „іскрівців“. Таким приводом були, поперше, суперечки про § 1 статуту та інші організаційні незгоди і, подруге, незгоди тактичного порядку (про ста-

влення до ліберальної буржуазії). Ленін, що до нього приєднався й Плеханов, рішуче висловився за те, що членом партії може бути тільки той, хто бере участь в одній із партійних організацій і кориться партійній дисципліні. Проти цього сперечалися Мартов і Аксельрод, до них приєднався Л. Троцький; вони подали свою редакцію § 1 статуту, що широко розчиняла двері партії для дрібнобуржуазних елементів. На їхню пропозицію, яку з'їзд ухвалив незначною більшістю голосів, членом партії може бути кожен, що працює під контролею партії. Мартов обвинувачував Леніна в спробі перетворити партію на змовницький гурток. Суперечка в суті своїй сходила до того, чим повинна бути партія робітничої класи, щоб здійснити історичні цілі. І тепер цілком очевидно, що більшовики готували пролетаріят до ролі керівника (гегемона) в революції, а меншовики не ставили перед пролетаріатом цих завдань. Більшовики викувували партію, міцну, ідейно-монолітну, здібну повести за собою не тільки робітничу класу, але всі демократичні сили і, насамперед, селянство; меншовики ж віддавали керівництво рухом ліберальній буржуазії і не потребували тому централізованої та дисциплінованої партії.

З'їзд розколовся остаточно в питанні про вибори редакції. Відкинувши пропозицію Мартова про поповнення редколегії „стариками“ (Аксельродом, Потресовим і Засуліч), з'їзд вибрав „трійку“ в складі Плеханова, Леніна й Мартова. Тоді Мартов і

в них меншість з'їзду зріклися участі в виборах Центрального Комітету партії. Його вибрали самими-но голосами „більшости“. Звідділь і повелася назва — „меншість“, „меншовики“, „більшість“, „більшовики“.

2. „Генеральна репетиція“. Більшовики, меншовики, троцькісти.

Остаточне самовизначення обох соціал-демократичних течій у вигляді „двох фракцій з різною тактикою в боротьбі з старим ладом, взагалі, і, щодо буржуазних партій, зокрема“, зв'язане з ставленням обох фракцій до так званої „земської кампанії“, що обняла 1904 року досить чималі верстви ліберальної буржуазії.

По різних містах Росії уряджали політичні бенкети, складали всепідданчі адреси в помірковано-опозиційному тоні, відновлялися „безтямні мрії“ про конституцію, даровану зверху. У зв'язку з цим рухом на користь конституції меншовики кинули гасло: „Не залякуйте лібералів“. В обставинах розвитку революції принцип „не лякайте буржуазії своїми виступами“ повинен був, незалежно від волі меншовиків, перейти на принципальне втримування пролетаріату від поглиблення революції та посилення його класової боротьби. Тоді як меншовики за свій обов'язок уважали „впливати“ на полохливу хистку буржуазію, будучи при цьому дуже обережними, щоб „гусей не роздрочити“, більшовики вважали за центральний

пункт політичної діяльності пролетаріату в той момент не впливання на ліберальну опозицію, а впливання на старий лад, на уряд і закликали не до мирних маніфестацій спільно з земцями, а до гуртування передових революційних елементів пролетаріату „для готування рішучої боротьби за свободу“.

Царський уряд силкується гасити вогонь дарування Булігінської думи. Ліберали й меншовики ладні вітати цю куцу перемогу, але робітнича революція простує вперед і примушує самодержавство дати більшу поступку. 17 жовтня 1905 р. Миколай Романов „милостиво“ оголошує народові про дарування конституції. Ліберали радіють, вони дійшли краю своїх мрій, вони злосливо поглядають на робітничу революцію, що мчить повним ходом повз станцію „17 жовтня“ до збройного повстання.

Революція цілком виявила незгоди між основними фракціями.

Після того, як партійний апарат захопили меншовики, „більшість“ утворює свій фракційний центр (БКБ — „Бюро комітетів більшості“) і вимагає від Центрального Комітету та Ради партії скликати III з'їзд. Після довгих вагань Центральний Комітет з'єднується з організаційною комісією БКБ і скликає з'їзд у Лондоні. З'їзд дав перевагу більшості. Знаючи це наперед, меншовики поклали собі не з'являтися на з'їзд зовсім і по шляху в Лондон організовують свою меншовицьку конференцію в Женеві. Уперше більшо-

вики збираються самостійно без меншовиків на партійний з'їзд. На порядок денний з'їзду були поставлені питання про збройне повстання, про ставлення до політики уряду напередодні і в момент перевороту, про тимчасовий і революційний уряд, про ставлення до селянського руху, про ставлення до різних ліберальних партій і, нарешті, організаційні питання. З'їзд накреслив постанови в усіх тактичних питаннях цілком однодушно. Він відкинув можливість компромісів з урядом та ліберальною буржуазією і взяв курс на збройне повалення самодержавства в спілці з селянством. З'їзд ухвалив підтримати вимогу конфіскації поміщицьких земель. Гегемонію робітничої класи було визнано за конче потрібну для рішучої перемоги революції. Нагадаємо ще, що III з'їзд партії затвердив § 1 статуту в редакції, що її Ленін запропонував був ще II з'їздові і яка тоді була відкинута голосами „меншости“.

З поглядів „більшости“ почали глумитися в новій „Искре“, як з „утопічних“, а більшовиків називали „мрійниками“, „есерами“ і „якобинцями“. Прозивку „якобинці“ Ленін підхопив, проте, навіть з певним задоволенням.

„Революцію (буржуазно-демократичну), — говорив він, — треба буде довести до краю, а довести її до краю буде спроможна тільки робітнича класа. Робітнича класа повинна бути готова до рішучої боротьби з самодержавством, і, будьте певні, вдасться рішуча перемога революції — тоді ми впроваджуємося з самодержавством по-якобинському, або,

коли хочете, по-плебейському. „Увесь французький тероризм,—писав Маркс у знаменній „Новій Райнській Газеті“ 1848 року,—був не що інше, як плебейський спосіб розправитися з ворогами буржуазії, з абсолютизмом, фєвдалізмом, міщанством“. Чи думали колинебудь про значіння цих слів Марксових ті люди, що лякали соціал-демократичних російських робітників страхом „якобинізму“ в добу демократичної революції“.

Тоді, як меншовики плентались фактично в хвості „освободженців“ (ліберальних буржуа), „якобинці сучасної соціал-демократії“ (як говорив сам же Ленін), „впередівці“ „пролетарці“, або „з'їзовці“, тобто більшовики, ставили перед собою ясну революційну мету: „піднести своїми гаслами революційну й республіканську дрібну буржуазію і особливо селянство до рівня послідовного демократизму пролетаріату, що зберігає свою повну класову осібність.

У цьому суть демократичної диктатури пролетаріату та селянства, що її висунули більшовики 1905 року як одне з основних гасел.

Більшовики поставили перед собою мету вести перед у революційному рухові, а не плентатися в хвості його; звідціль поставало завдання, що видавалося „реальним“ меншовикам „утопічним“— „щоб народ, тобто пролетаріат і селянство, розправився з монархією та аристократією „по-плебейському“, нещадно знищуючи ворогів свободи, придушуючи силою їхній опір, не роблячи ніяких

поступок проклятій спадщині кріпосництва, азійщини, знущання з людини“.

Більшовизм робив крок наперед — від політичної агітації до повстання. Меншовизм же рачкував назад—від повстання до агітації, зазначаючи, що партія повинна „насамперед“ поширювати свою агітацію в масах на ґрунті поточних політичних подій і що „тільки на ґрунті всебічної роботи соціал-демократії може бути наближений момент повстання“. Багнет уже був поставлений на порядок денний, а меншовики все ще белькотали про „наближення“ моменту повстання, вони боялися занадто сильного розмаху революційного руху. Цей же страх визирає з резолюції меншовицької Женевської конференції про тимчасовий уряд. Більшовики висловились за участь у тимчасовому революційному уряді при певних умовах: суворій контролі партії над діяльністю уряду, неухильного збереження незалежності партії і готування обставин для соціалістичного перевороту. Більшовики вважали за доцільний, окрім тиску знизу, від збройного пролетаріату, на Тимчасовий уряд, ще й тиск зверху. А меншовики заперечували цю, мовляв Ленін, „нову, тільки революційній добі властиву, форму діяльності“ соціал-демократії. Вони критикували цю тактику нібито „зліва“, перестерігаючи партію від „розчинення в буржуазній демократії“. Але це була критика справа: політична тенденція меншовицької лінії виявлялася в наближенні „новоіскрівства“ до „освободженства“, у відданні провідної

ролі в демократичному перевороті ліберальній буржуазії.

У грудні 1905 року повстання на Пресні було придушене і доля революції була вирішена. Пролетаріят повинен був зробити ряд практичних висновків з поразки „першої революції“. Соціал-демократія повинна була зформулювати ці висновки. Але якщо можна було сказати, що позиція ліберальної буржуазії підчас революції була виразно зрадницька (*Струве* писав: „нам не треба ні уряду Вітте — Дурново, ні уряду ради робітничих депутатів“), то робітники не завжди зважувалися говорити це про позицію, що її посідали меншовики. Деякі факти призводили думати, що передніші незгоди між більшовиками й меншовиками після революції задавнилися, що розкол у лавах РСДРП іде не на користь робітничій класі, а на шкоду їй.

Проте, IV з'їзд партії (так званий об'єднавчий), що зібрався у Стокгольмі 1906 року напередодні виборів до II Державної думи, тільки формально об'єднав обидві фракції. Не треба забувати, що основні незгоди між фракціями зовсім не зникли в розвиткові революції, що кострубатості цих незгод були тільки пообтинані, але не зникли цілком. Щоправда, революція 1905 року почалася не з збройного повстання, а загальним страйком, що його підтримала вся країна (через чотири дні після страйку самодержавство почало здавати свої позиції). Але з загального страйку (третього, як рахувати) розгорнулося

московське повстання. Ставлення до ліберальної буржуазії набуло ще більшої ваги після досвіду виборів до I Державної думи. Незгода між обома фракціями позначилася в ставленні до виборів у I й II Державні думи. Меншовики обставали за те, щоб підтримати „кадетське міністерство“, більшовики ж пропагували ідею „Виконавчого комітету лівих“, тобто висловлювалися за блок не з ліберальною буржуазією, а з народницькими партіями, що репрезентували революційну дрібну буржуазію.

На виборах до II Державної думи меншовики блокуються з кадетами. Більшовики ж бойкотували вибори до I Державної думи цілком *), а підчас виборів до II Державної думи блокувалися тільки з лівими (народницькими) елементами. Отже, незгоди між більшовиками й меншовиками залишилися, власне, такі ж загострені, як і були. Організаційні незгоди між фракціями були позбуті знов таки не цілком. Щоб потвердити правильність цієї думки, досить подивитися на склад Стокгольмського з'їзду, де меншовики дістали більшість, поперше, через утому робітничої класи після того, як вона зійшла кров'ю в грудні, по-друге, і, головнo, тому, що партія ввібрала в себе за час „леґального“ існування багатьох „попутників“ і взагалі несталих дрібнобуржуаз-

*) В. І. Ленін потім визнав, що бойкот був помилкою. В момент виборів не було цілком ясно, чи може революція „перестрибнути“ через думу і рушати вперед, не затримуючись на цьому стані.

них елементів, що дали перевагу фракції меншости. Меншовики почали з того, що поставили хрест над новою спробою збройного повстання і стали фактично на реформістський шлях, щоправда в захованій формі. З'їзд іще приєднується до резолюції Амстердамського конгресу II Інтернаціоналу (1904 р.) про ставлення до буржуазних партій. З'їзд „якнайрішучіше“ засуджує ревізіонізм і спроби замінити політичну боротьбу „політикою поступок“, але водночас визнає, що ще не настав момент для переможного повстання. „Широкі верстви людности можуть взяти активну участь у повстанні тільки на ґрунті поступового втягання цих верств людности в активну боротьбу з урядом, і це станеться в наслідок крайнього загострення громадсько-політичних суперечностей в процесі цієї боротьби“.

„Невдача“ московського грудневого повстання призвела до великого зневір'я серед меншовиків, і цей настрій відбився в стокгольмській резолюції. Більшовики розминалися з меншовиками в оцінці грудневого повстання.

Плеханов прохопився з ренеґатською фразою: „Не треба було братися до зброї“. Більшовики ж уважали, що повстання було найвищою формою політичної боротьби, кульмінаційним пунктом революції. У меншовиків визирала крізь опортуністичну балаканину про шкідливість „передчасного“ повстання невіра в сили робітничої класи. Ще більше позиція меншовиків характеризує невірою в можливість тривалої спілки

робітництва й селянства. У меншовицькій аграрній програмі ця невіра позначилася особливо гостро.

На II з'їзді партії, як уже згадувалося, був ухвалений пункт про повернення селянству земель, відрізаних підчас реформи „звільнення селян“ на користь поміщикам („відрізків“). Після багатьох селянських повстань і передреволюційних подій стало ясно, що пункт про відрізки „незадовільний“, як говорив Ленін 1906 року, „борух селян росте вшир і вглиб з надзвичайною швидкістю, і наша програма в широких масах породжує непорозуміння“. Отже зайшла потреба переглянути аграрну програму. На початку 1905 р. в одному номері більшовицької газети „Вперед“ (виходила в Женеві) було подано проєкт зміни аграрної програми, де пункт про відрізки замінили пунктом про „підтримку селянських вимог аж до конфіскації всієї поміщицької землі“. У цьому ж дусі ухвалено, як ми бачили, тактичну резолюцію на III з'їзді, підтверджену грудневою конференцією (1905 р.). Але радикальний перегляд аграрної програми відклали до чергового IV з'їзду.

Ленін іще перед з'їздом розбив своїх супротивників у докладній статті „Пересмотр аграрной программы“ (1906 р.).

Маслов вимагав „передання приватновласницьких земель (великого землеволодіння) у володіння самоурядних великих краєвих організацій“ (Ленін називав це „провінціалізацією“ землі). П. Маслов критикував Ленінів погляд: „Націоналізація

землі має на оці передання всіх земель до рук держави. Але хіба селяни згодяться передати свою землю комунебудь добровільно, а надто селяни-подвірники? На це Ленін відказував: „Націоналізація означає передання права власности на землю, права діставати ренту, а зовсім не самої землі. Націоналізація ані трохи не означає недобровільного передання всіма селянами земель хоч би кому“.

Наводилося ще один довід на potwierдження масловського проєкту „муніципалізації“: „Націоналізація поширить владу буржуазної держави, тоді як муніципальні і взагалі місцеві органи такої держави бувають демократичніші“. На це Ленін відповідав: „Якщо припустити державу з центральною владою далеко реакційнішою, ніж місцева влада, державу на зразок третьої французької республіки без республіканців, то просто смішно стає припускати думку про можливість знищити поміщицьке землеволодіння при такій державі або хоч би втримати при ній здійснене революційним натиском знищення поміщицького землеволодіння“.

Проекта муніципалізації Ленін визнав, поперше, за проєкт нереволуційний, подруге, за неприйнятний для селянства і, потретє, за шкідливий, „якщо обумовити її (програму Маслова) „демократизмом“ взагалі, не спеціально республікою і виборністю чиновників від народу“.

Тим, хто стояв перед з'їздом на позиції „відрізків“ і сперечався проти конфіскації поміщи-

цьких маєтків, як господарств „передового капіталістичного типу“, Ленін відповідав, що „сучасне поміщицьке господарство в Росії більше додержує кріпосницько-кабальної, ніж капіталістичної системи господарства“.

Отже, вже перед самим з'їздом назначилися різні погляди в аграрному питанні.

Основними проєктами був проєкт Маслова—Плеханова (що його ухвалив з'їзд) і Леніна (аграрної комісії Центрального Комітету). Відмінність цих двох проєктів була не випадкова, як не випадково розійшлися між собою взагалі більшовики й меншовики. Проєкт муніципалізації був відбитком того, що меншовики загальніше визнавали у противагу гаслові „революційно-демократична диктатура пролетаріату й селянства“ гасло „революційне самоврядування“, що про нього, проте, сам же Плеханов писав, що, крім плутанини, це гасло нічого не дало („Дневник“ № 5). Меншовики питали Леніна, чи може він дати ґарантію, що слідом за революцією не настане реакція, яка використає націоналізацію земель. На це Ленін відказував: „ґарантія від реставрації — доведення революції до краю, а не угода з реакцією“. А покликання Плеханова на „відсутність ґарантій від реставрацій“ Ленін називав „політичною зброєю буржуазії проти пролетаріату“, „суто-кадетською ідеєю“, і Ленін уважав, що не випадково те, що „муніципалізацію“ обороняє саме Плеханов, який у „Дневнике“ почав у той момент пропагувати, щоб меншовики підтримували кадетів.

Ленін і Плеханов були виразниками ідей двох клас. Ленін обороняв революційно-марксистський погляд. Плеханов і Мартов — дрібнобуржуазний і опортуністичний. Ще після III з'їзду Ленін уважав, що незгоди призвели більшовиків і меншовиків „до корінного *) розходження в оцінці всієї нашої буржуазної революції з погляду завдань пролетаріату“. З'їзд показав, що „праве крило не вірить у цілковиту перемогу теперішньої, тобто буржуазно-демократичної, революції в Росії, боїться цієї перемоги, не виставляє перед народом рішуче і виразно гасла цієї перемоги“.

Провадячи боротьбу проти правого крила, більшовизм провадив водночас боротьбу і проти своєрідної відміни меншовизму або напівменшовизму — проти теорії „перманентної революції“, що її висунув у революції 1905 року Троцький спільно з Парвусом. Сам Троцький так викладає суть цієї теорії: „Мудряча назва ця („перманентна революція“) виявляла ту думку, що російська революція, перед якою безпосередньо стоять буржуазні цілі, не зможе, проте, на них спинитися. Революція не зможе розв'язати свої найближчі буржуазні завдання інакше, як поставивши коло влади пролетаріат. А пролетаріат, взявши в руки владу, не зможе обмежити себе рямцями буржуазної революції. Навпаки, саме для забезпечення своєї перемоги пролетарському авангардові доведеться зразу ж на першій порі свого панування робити найглибші

*) Підкреслив Ленін.

втручання не тільки у фєвдальну, але й у буржуазну власність. При цьому він матиме ворожі сутички не тільки з усіма угрупованнями буржуазії, що підтримували його на першій порі його революційної боротьби, але й з широкими масами селянства, з допомогою яких він прийшов до влади“. Ці суперечності „можуть бути розв'язані тільки в міжнародньому масштабі“ на основі „безпосередньої державної підтримки від європейського пролетаріату“, без чого робітнича класа Росії „не зможе втримати владу“ *).

Ця теорія дуже пишномовна, але оригінального в ній дуже мало: вона бере в більшовиків заклик до рішучої боротьби, а в меншовиків — недооцінку ролі селянства. Заради схеми Троцький не помічав величезного революційного руху селянства, вважаючи, що в добу імперіялізму „національних“ революцій бути не може і що можлива тільки „пролетарська“ революція. Отже, Троцький пробував „перестрибнути“ через буржуазно-демократичний етап революції, через селянство. Ленін казав, що Троцький „на ділі допомагає ліберальним робітникам-політикам, які під „запереченням ролі селянства“ розуміють *небажання* під-

*) Троцький не зрікся цієї теорії до останнього часу. 1924 року в книжці „Новый курс“ він писав: „Щодо теорії перманентної революції, то я аж ніяк не бачу підстав зрікатися того, що писав з цього приводу в 1904 — 5 — 6 р.р.“ У листі до Ольмінського з 6 грудня 1921 року Троцький висловлюється ще ясніше: „Я зовсім не вважаю, що в незгодах своїх з більшовиками я в усьому був не правий... Уважаю, що моя оцінка порушних сил революції була безумовно правильна“...

німати селянство на революцію“. Троцький у розпуку впадав на саму думку про становище пролетаріату після захоплення влади — порятунку він чекав тільки з-зовні, від соціалістичної революції Заходу. У цій частині теорії „перманентної революції“ закладена основа невіри в можливість збудувати соціалізм в одній країні, невіри, що характерна для сучасної троцькістської „опозиції“. Троцький уважав, що „широкі маси селянства“ неминуче відступляться від революції в той момент, коли пролетаріат перейде до націоналізації буржуазної власності, а полишений на самого себе пролетаріат, на думку Троцького, повинен був бути „неминуче роздушений контрреволюцією“. Троцький знаходив вихід... у революційній фразі. З зовнішнього боку його теорія критикує позиції більшовизму зліва, але, як ми бачимо, в суті своїй теорія „перманентної революції“ була напівменшовицькою і гнала воду на млинок Мартинових, Аксельродів та інших „ідеологів“ зближення пролетаріату з буржуазією, або, вірніше кажучи, підкорення пролетаріату ліберальній буржуазії. Відмова від спілки робітництва й селянства механічно повинна була висунути на провідну роль ліберальну буржуазію і відмову від гегемонії пролетаріату в справді революційному, тобто більшовицькому її розумінні.

На V з'їзді партії (1907 р.) меншовики провалились в усіх основних питаннях. Думська діяльність фракції, здебільшого меншовицької, була піддана на з'їзді суворій критиці. Зауважува-

лось, що вона слідом за кадетами вимагала підкорення царських міністрів Державній думі, навіюючи тим самим народнім масам віру в думу. Члени думи не провадили ніякої роботи поза стінами цього куцого „парляменту“ і в своїх виступах ховали соціалістичну плятформу і т. д. і т. п. Тільки-но під тиском Церетеллі і Джапарідзе, що загрожували зріктися мандатів, коли з'їзд не схвалить їхньої діяльності, і вважаючи на хистку позицію „центру“ в особі Бунду, латишів тощо, з'їзд ухвалив безбарвну резолюцію ні за, ні проти думської діяльності соціал-демократичної фракції.

„Лице“ з'їзду визначилось цілком, коли обговорювали справу про ставлення до ліберальних партій. Меншовики навіть не зважились виступити на з'їзді з первітною надрукованою в „Народной Думе“ резолюцією і подали нову, „підчищену“ резолюцію, але й у такому вигляді її не ухвалили; ухвалили резолюцію більшовиків. Партія поклала собі всіма засобами боротися не тільки з чорносотенними і одверто контр-революційними партіями, як „Союз 17 октября“, „Правового порядку“ та ін., але й з ліберально-монархічними партіями.

Основною наукою з революції 1905 р. було potwierдження в основних рисах схеми розвитку революції, яку висунули більшовики. Революція довела, що пролетаріят здібен прийти до гегемонії, показала, яку правильну оцінку ліберальній буржуазії дали більшовики з самого початку,

накреслила шляхи поєднання робітничої й селянської революції, виявила величезну роль пролетарської партії. Революція розвивалася по-більшовицькому, а не по-меншовицькому.

3. Економізм — меншовизм — ліквідаторство.

Закон 3 червня 1907 року, що посилив поміщицькі й великобуржуазні елементи в Державній думі, дав початок добі довготривалої реакції, що тяглася, приблизно, до 1911 року. Потім починається нове, і досить прикре піднесення революційного руху, яке перепинила світова війна. Протягом цього „відтинку часу“ (1907—14 р.р.) у лавах соціал-демократії діють такі фракції і національні організації:

1. *Більшовики.*

2. *Впередівці* — одзовісти й ультиматисти. Одзовісти були за негайне одізнання депутатів соціал-демократів з III думи, а ультиматисти — за подання депутатам ультиматуму з вимогою підкорити думську фракцію партійному керівництву.

3. *Меншовики-партійці* (Плеханов) — виступали проти меншовиків-ліквідаторів, іноді спільно з більшовиками.

4. *Меншовики-ліквідатори.*

5. *Троцькісти.* Троцький співробітничав у ліквідаторських виданнях, прикриваючи їх „примиренською“ фразою (про позицію Троцького мова далі).

6. *Польські соціал-демократи.* За рідким винят-

ком ішли з більшовиками, частина тяжіла до Плеханова.

7. *Латиські соціал-демократи*. Вагалися між більшовиками й меншовиками.

8. *Бунд*. З РСДРП вийшов на II з'їзді партії через те, що з'їзд не визнав його домагань на монопольне представництво єврейського пролетаріату; вернувся до партії на V з'їзді і приставав до меншовиків.

З названих течій особливої уваги варті ліквідатори. Послухаймо, що говорили найтипівіші меншовики-ліквідатори. Партія повинна була накреслити свою тактику в нових обставинах. Треба було вирішити, чи піде далі розвиток революції по шляху 1905 р., чи ж цей шлях виключається. Один із ліквідаторів, Дан, писав з цього приводу: „Нема більшого безглуздя, як думка, нібито нове піднесення буде не що інше, як поширене й доповнене видання 1905 р.“. „Не треба пертися туди, де були раз розбиті!“ — вигукнув той самий Дан на одній конференції, протестуючи проти спроб зберегти старі методи боротьби в нових обставинах. Що обставини змінилися, це було очевидно. Суперечка йшла не про це, а про характер тих завдань, що постали перед партією на новому етапі. Ліквідатори вважали, що стара підпільна партія збула себе, що треба будувати нову партію, пристосовуючись до легальних обставин існування, що треба ліквідувати стару підпільну організацію (звідси назва — „ліквідатори“). Одна з передумов ліквідаторів поля-

гала у визнаванні того, що столипінщина є сполучна з відкритим робітничим рухом, є сполучна з відмовою від підпільної партії. Більшовики заперечували це в корені. Ані трохи не заперечуючи тенденції переродження кріпосницького господарства на буржуазне, більшовики, проте ж, уважали, що наслідки цього процесу ліквідатори „до смішного“ перебільшили, як писав Ленін. Ліквідація старого режиму і далі залишалася „на порядку денному“. У якій формі вона повинна була відбутися? Чи в формі французької революції 1789 р. і російської 1905 р., або ж у формі революцій 1830 і 1848 р.р.? Вузол усіх тактичних незгод був зав'язаний саме в цьому пункті, у тому, чи буде ліквідація старого режиму справою робітничо-селянської революції або ж наслідком пристосування монархії до потреб буржуазного суспільства. Данові слова „не треба пертися туди, де були раз розбиті“ доводили, що ліквідатори воліють іти шляхом найнепристойнішого реформізму, або, в крайньому разі, революції 1830 року, після якої влада безпосередньо перейшла до буржуазії, а не іншим шляхом, „безумно-стихійним“—Великої французької революції або російської революції 1905—1907 р.р. У цьому була суть незгод. Меншовики вважали, що революційне „безумство“ стає неможливим, що воно більше не повториться. Це примушувало їх відмовитися від „занадто“ широких політичних завдань та гасел. Тоді як більшовики й далі обставали за знаменні „три кити“: демократичну

республіку, конфіскацію землі і восьмигодинний робочий день,— меншовики вдовольнялися кучим гаслом „свобода коаліцій“, тобто свободи друку, зборів тощо. Ренегатська (зрадницька) ідеологія ліквідаторів могла скластися тільки в добу такої найжорстокішої реакції, що була в 1908—1911 р.р. Усі надії на можливість „переробки“ меншовизму у сприятливому для партії дусі розвіялися після пленуму Центрального Комітету в січні 1910 року, на якому була зроблена нова й *остання* спроба відновити єдність партії. Пленум засудив одногосно як правий ухил — ліквідаторство, так і „лівий“ ухил — одзовізм і ультиматизм.

Як реагували на це ліквідатори? Вони вирішують зліпити бльок проти лєнінців — „сектантів“ — і скликати, навсупір Празькій конференції, свою „загальнопартійну“ конференцію *). На чолі цієї витівки стояли Мартов, Дан і Троцький. У серпні 1912 р. їм пощастило зібрати таку конференцію у Відні, на якій, крім ліквідаторів і грузинських меншовиків, брали участь тільки латиші й бундовці. Фактичне керівництво на конференції належало ліквідаторам, вони провели всі свої резолюції, що примусило навіть „впередівців“ відмежуватися від конференції (Плєханов з самого початку не пристав до безпринципного авантюристичного „серпневого бльоку“). Завдання Троцького було, як сказав Ленін, у тому, щоб „прикривати ліквідаторство, кидаючи піском межі очі робітникам“.

*) На празькій конференції (січень 1912 р.) вперше був вибраний суто-більшовицький ЦК партії.

4. Праві, ліві, „центр“.

На початку війни найактивніші і найближче зв'язані з партією робітники або потрапили до в'язниць, на заслання, на каторгу, або ж були мобілізовані і втратили зв'язки з робітничою масою. Не зважаючи на несприятливі обставини, робітнича кляса в Росії не була, проте, обнята шовіністичним чадом. Оборонські ідеї опанували досить незначну частину пролетаріату. Але перше, ніж ми спробуємо з'ясувати причини цього явища, особливо вартого уваги з погляду того ідейно-політичного банкрутства, що спобігло західньо-європейську соціал-демократію, треба подати пояснення про основні партії і групи, що вважали себе за соціал-демократичні, як вони склалися у період війни.

З самого ж початку війни накреслилося три основні угруповання: оборонців, більшовиків-інтернаціоналістів і так званого „центру“. Оборонці зробилися завзятими захисниками „справедливої війни“. Плеханов, що йому сприяв французький уряд, почав збирати навколо організованої його заходами газети „Призыв“ різномастні елементи соціал-демократів і крайніх правих есерів, об'єднаних ідеєю „оборони вітчизни“. Плеханов закликав робітничу клясу — і то не тільки в емігрантському „Призыве“, але й в архі-буржуазних ліберально-монархічних „Русских Ведомостях“ — припинити на час війни боротьбу з самодержавством та капіталізмом і всі сили спрямувати на

повалення „німецького імперіялізму“. Тамбовський дворянин, що прокинувся в основоположникові російського марксизму, вимагав від депутатів Державної думи голосувати за воєнні кредити. На цю пораду не одважились пристати навіть меншовики — члени думи, примушені під тиском мас відмовити урядові в кредитах на війну. Плеханов буквально сатанів від того, що російська робітничка кляса показала себе недостойною „патріотичною“. „Жалю гідний пролетаріят,—писав він,—що нездібен із зброєю в руках відстояти своє право від хоч би чийх замахів“. Він закликав замінити „зброю критики“ у боротьбі з „ревізіонізмом“ (німецькими угодовцями) критикою з допомогою зброї, тобто закликав до братогубної війни, що її розпочали капіталісти для переділу світу. Сердитий окрик на „ревізіонізм“ викликало те, що під його ідейним впливом німецька робітничка кляса склала „громадянський мир“ зі своєю буржуазією і пішла на війну. Вважаючи, що „у всякому становищі є своя логіка“, Плеханов закликав робітників, не боятися ніяких „передсудів“: голосувати за воєнні кредити і воювати не тільки з німецькими юнкерами й німецькою буржуазією, але й з німецьким пролетаріатом, „який, піддавшись розбещеному й розслабленому впливові соціал-демократичного „ревізіонізму“, визнав, що і йому корисно буде підтримати хижацьку політику німецьких імперіялістів“. До подібної, через міру одверто-шовіністичної позиції, навіть не всі меншовики пристали. Лікві-

датори висунули спочатку приховано-шовіністичне гасло — „непротидіяння війні“. Серед оборонців Плеханов посідав крайнє праве крило і, кінець-кінцем, відсунувся так далеко вправо, що опинився поза межами навіть офіційного меншовизму.

На правому флянзі останнього стояли оборонці в так званих робітничих групах воєнно-промислових комітетів (Гвоздьов, Маслов та ін.). Воєнно-промисловий комітет на чолі з октябристом Гучковим виник після великої поразки російської армії 1915 року, нібито для допомоги армії, а справді, щоб організовано грабувати „казенний пиріг“. У цій вигадці вирішили заінтересувати робітництво, щоб забезпечити „громадянський мир“ на підприємствах і безперервний приплив воєнних барисів капіталістам. Меншовицька „Наша Заря“ охоче пішла назустріч цьому „громадському починові“. Череванін, Маєвський, Маслов та інші соціал-оборонці, аж зацікавившись, обставали за ідею співробітництва кляс. Більшовицький петербурзький комітет запропонував широко використати виборчу кампанію, але не йти до воєнно-промислових комітетів, а, навпаки, викривати їх і триматися твердо гасла: „війна війні“. Гасло це підхопила всенька маса робітників. Уповноваженими для виборів „Робітничої групи“ пройшли у переважній більшості прихильники послідовно-революційної боротьби проти імперіялізму і проти „своєї“ національної буржуазії. Цей „несподіваний“ кінець виборів

призвів до багатьох репресій проти революційних робітників. Перші вибори були визнані за незаконні і тільки на других зборах, після арешту активних учасників перших зборів, незначною більшістю голосів пройшов список на чолі з Гвоздьовим. „Робітнича група“ створилася не волею організованих робітників, а під натиском капіталістичних і урядових кіл; отже, робітнича маса вважала її за прямого прикажчика буржуазії, якою вона й була справді. Военно-промислові комітети були, власне, зародками буржуазної влади в лоні самодержавства, а співучасть „Робітничої групи“ у „владі“ передхоплювала пізнішу коаліційну політику есєро-меншовиків.

Ліве крило меншовизму вагалось між послідовними інтернаціоналістами й оборонцями. Крім правих і лівих, у меншовиків був іще „центр“. (Дан, Аксельрод), що спочатку війни стояв ближче до лівих, а наприкінці — ближче до правих.

Ліве крило („меншовики - інтернаціоналісти“) мало організаційний центр в особі так званого закордонного секретаріату Організаційного комітету *). Фракційна відокремленість Мартова, Мартинова, Астрова і інших лівих дійшла за років війни такої міри, що межувала з розколом.

*) Організаційний комітет був виділений на вже згаданий Віденській конференції 1912 року і йому надали прав Центрального Комітету. Утворення меншовицького ОК навсупір більшовицькому ЦК треба вважати за завершення тривалого процесу організаційного оформлення меншовизму.

Ніколи — ні раніше, ні пізніше — ліві не були так близькі до розриву з оборонцями. Але розриву того не сталося, бо „інтернаціоналізм“ лівих меншовиків показав себе досить трухлявим, безвільним, без твердого ідейного кістяка. На початку війни ліві меншовики, спільно з колишніми впередівцями й троцькістами видавали в Парижі газету „Голос“, яку потім замінили „Нашим Словом“. На чолі газети стояв Троцький. Мартов був виразником лівого крила меншовизму. Троцький же і всяка група „нашесловців“ були „найлівішими“ серед лівих меншовиків (формально Троцький був „поза фракціями“).

Відстоюючи інтернаціоналістські позиції проти оборонців, Троцький не поділяв водночас багатьох тверджень, що їх висунули більшовики в період війни. „Наше Слово“ не підкреслювало з усією потрібною виразністю краху II Інтернаціоналу, на що більшовики вказували з перших же днів війни. Як і раніше, Троцький і далі проповідував, що потрібно перемогти „сектантську непримирненість“ більшовиків, висловлюючись за ліквідацію старих фракційних організацій. Троцький „прикрашав опортунізм“, як говорив Ленін.

„Троцький і К^о закордонних льокаїв опортунізму докладає всіх сил, щоб „замазати“ незгоди і „врятувати“ опортунізм „Нашей Зари“ через оббілення й вихваляння фракції Чхеїдзе (найпевніших друзів „Нашей Зари“)“, — писав Ленін у листі до Шляпнікова *).

*) „Ленинский сборник“, № 2.

стку напівоборонську позицію і був зв'язаний з оборонською „Нашей Зарей“. Оббілюючи Чхеїдзе, Троцький прокладав тим самим мосточок, щоб встановити зв'язок між напівінтернаціоналістськими групами і оборонськими, зв'язок, спрямований об'єктивно проти більшовиків. Ленін уважав ці „об'єднавчі“ спроби Троцького за небезпечні і наполягав, щоб цілком відмежуватися як від соціал-патріотів, так і від усіх хистких, що не хочуть порвати зі „своїми“ соціал-патріотами. Отже, серед інтернаціоналістів склалося дві течії: послідовно-революційних супротивників імперіялістичної війни в особі меншовиків та хистських пацифістів (кавтськіянців або напівкавтськіянців, як їх називали тоді) в особі Мартова й Троцького, до яких приставало ліве крило соціалістів-революціонерів (Чернов, Натансон).

На Циммервальдівській конференції, що її скликала 1915 року італійська соціалістична партія, під тиском більшовицького Центрального Комітету, обидві течії оформились у вигляді „циммервальдівської лівої“ і „циммервальдівської правої“. Праві, і в тім числі російські меншовики, не пішли за Леніном, що висунув гасло перетворення імперіялістичної війни на громадянську, гасло поразенства, братання в шанцах. Мартов і Троцький відкидали ці гасла, як „пусте блазенство“ і „бунторобство“. Маніфеста, що його запропонував Ленін, не ухвалили і від імени конференції випустили інший маніфест, далеко поміркованіший, з закликом до боротьби за мир

без анексій та контрибуцій, не згадуючи за громадянську війну, поражено́ство і боротьбу за диктату́ру пролетаріату. Позиція „циммервальдівської правої“ і, отже, Мартова й Троцького наближалася до кавтськіянської, що силкувалася примирити оборонство й інтернаціоналізм. Ліва частина Циммервальдівської конференції випустила окремий маніфест, що широко розповсюдився по обидва боки шанців і закликав робітників усіх країн до революційної боротьби зі „своєю“ буржуазією.

У квітні 1916 року була скликана Кінтальська конференція у складі тих самих груп та організацій. Вона доводила, що робітничий рух дещо зрушив ліворуч.

З більшовицьких гасел особливо нападалися на гасло поражено́ства. Троцький писав, що бажати поразки Росії означає бажати перемоги Німеччині. На це Ленін відповідав: „Револуція під час війни є громадянська війна, а перетворення війни урядів на війну громадянську, з одного боку, полегшується воєнними невдачами („поразкою“) урядів, а з другого боку,—неможливо не пориватися до такого перетворення, не сприяючи тим самим поразці“. Напівменшовики й ліві меншовики пропонували замість гасла поражено́ства гасло: „ні перемог, ні поразок“. „Але ж це не що інше, як перефразоване гасло „оборони вітчизни“,—заперечував Ленін.—Це є виправдання шовінізму всіх імперіалістичних націй, буржуазії, які завжди ладні сказати,—і говорять

народові,— що вони „тільки борються проти поразки“. Звідси Ленін доходив висновку, що „хто стоїть за гасло „ні перемог, ні поразок“, той свідомий або несвідомий шовініст“ і „ворог пролетарської політики“.

Російська буржуазія скористалася з війни негайно ж, щоб погіршити становище робітництва й обтяти голову робітничому рухові (арешт більшовицьких депутатів Державної думи); реальна зарплата робітників дуже поменшала (на 85% 1916 року проти 1913 року); війнні податки перекладали на „нижчі“ класи людности. Дедалі зухваліші атаки ворогів пролетаріату загострювали незадоволення широких мас людности з політики уряду та буржуазії. Під впливом війнних причин повужчали територіяльні межі страйкового руху, але страйки своїм типом піднеслися на щабель вище проти передніх років: вони набули далеко впертішого характеру, зосередились в „ударних“ районах (80% учасників страйків припадає всього на чотири губернії — Московську, Петроградську, Владимирську й Костромську), на чолі робітничого руху стають найпередовіші елементи — металісти і текстильники. Це дає нам зрозуміти передумови Лютневої революції, підготовленої багатим досвідом попередніх років боротьби робітничої класи та її партії проти царату й буржуазії. Війна, загостривши класову боротьбу пролетаріату проти буржуазії, була „могутнім прискорювачем“, як висловився Ленін, революційної кризи, що наростала. Війна імпері-

ялістична, як провіщали більшовики, перетворилася на війну громадянську, до того ж Лютнева революція була „початковим етапом“ боротьби пролетаріату за перехід влади до рук робітництва і найбіднішого селянства. Меншовицька схема, за якою повторення „безумства“ 1905 року було нібито неможливим, була зметена революційним виром лютневих днів. „Безумство“ знов ставало „на порядок денний“.

5. Меншовики в спілці з буржуазією — Лютнева революція.

Лютнева революція 1917 року висунула як формальну владу Тимчасовий уряд, складений з представників цензової буржуазії і одного „соціаліста“ (Керенського). Меншовики з самого ж початку вирішили підтримати „революційний“ Тимчасовий уряд, виділити окрему „контактну“ комісію петербурзької Ради робітничих депутатів для зв'язку з ним і виявляти йому довіру, „осільки“ його постанови, з погляду меншовиків, не йшли наперекір інтересам так званої „революційної демократії“. Отже, спілка дрібнобуржуазної демократії з ліберальною буржуазією була закріплена з перших же днів Лютневої революції. Навсупротив цій лінії тактика революційного пролетаріату була виразно накреслена в так званих квітневих тезах, що їх В. І. Ленін начорно намітив іще в Стокгольмі, їдучи до Росії, ледве тільки йому пощастило добути перші

докладні відомості про розвиток революції. Зміст ленінських гасел відомий кожному: ані найменшої поступки „революційному оборонству“ меншовиків (і есерів), братання, ніякої підтримки Тимчасовому урядові, Ради — „єдино - можлива форма революційного уряду“, не парламентська республіка, а республіка Рад.

1 травня виконком Ради за проводом есеро-меншовиків ухвалив виділити соціалістичних міністрів до складу Тимчасового уряду. Так родилася перша коаліційна влада яка проте ж не усунула ні одної з тих суперечностей, що призвели до так званих квітневих, а потім липневих днів. Після липневих днів на підмогу розгубленій контр-революції були покликані, крім „реальної сили“, випробувані засоби найзухвалішого наклепу на більшовицьку партію та її проводирів.

Панове Переверзєви й Алексинські *) запрацювали скільки сили, „документально“ обвинувачуючи Леніна та інших більшовицьких проводирів у шпигунстві на користь Німеччини. Готувалася, як висловився Ленін, „нова справа Бейліса“ щодо дурости й безцеремонности у „доказах“. Чимало меншовиків доклали своїх ручок до цього паскудного походу проти більшовиків.

*) Переверзєв — міністр юстиції Тимчасового уряду, ініціатор „фалшивок“, що призвели до порушення справи проти Леніна та ін. проводирів більшовиків, з обвинуваченням їх у державній зраді. Алексинський — соціал-рenegат, колишній більшовик, тепер монархіст.

Викликаний як свідок у „липневій справі“ меншовик Клеванський, співробітник „майже соціалістичного“ „Дня“, не посоромився заявити: „незалежно від суб'єктивних поглядів окремих осіб, почувалося, що до ленінізму налипли, та й дивно було б, як би цього не було, різноманітні елементи аж до шпигунів“. Другий меншовик, теж співробітник „Дня“, Д. Заславський, пробував був довести, що через Парвуса, агента німецького уряду, зв'язок тягнеться до Ганецького і від Ганецького до Леніна. Обережніше висловлювався у слідчого Дан, товариш голови Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету. Він не обвинувачував нікого з більшовиків, а тим паче партію більшовиків у німецькому шпигунстві, але казав, що „агентура німецького штабу примазується до всіх рухів такого характеру, як 3 і 5 липня“ і що „більшовики зробили політичний злочин“.

Чого справді домагалися демонстранти в липневі дні? Безбільного переходу влади від буржуазії до рук „демократії“ — Рад. Чи здійснення була ця вимога робітничої маси? Колишній член Державної думи, меншовик Церетеллі, визнав у своїй промові, виголошеній 3 липня, що „якби Ради забажали,—влада могла б перейти до них“, „перешкод ні з якого іншого боку волі Рад“ не було. Але есеро-меншовицькі Ради не захотіли взяти владу, вони воліли віддати її до рук контрреволюційної буржуазії. Вони вважали за обов'язок свій узяти посильну участь у розправі з „ініціаторами“ і „надхненниками“ липневої зброй-

ної демонстрації,— у розправі, що набула незабаром характеру реакційної вакханалії.

Всіляко полегшивши контр-революційній буржуазії післялипневу розправу з революційним авангардом — більшовиками, меншовики й надалі допомагають поміщикам та капіталістам гуртувати всі „живі сили“, як тоді говорили, навколо „уряду рятуння революції“. Саме для цього скликається московська Державна нарада, яка, проте, не дала позитивних наслідків. Між іншим, у Москві на Державній нараді відбулася зворушлива сцена: коли представник цензової громадськості Бубліков скінчив промову, до нього підійшов меншовик Церетеллі і потряс його руку під бурхливі овації генералів, промисловців і угодівців. Знаменне ручкання Бублікова — Церетеллі було найнаочнішим символом спілки буржуазії та меншовицької „демократії“. Воно чимало сприяло тому, що меншовики швидко втратили останні рештки кредиту в робітничої маси.

Два тижні по тому Корнілов підняв повстання проти Тимчасового уряду. Меншовики, під натиском знизу, приєдналися до загального руху, скерованого проти „бравого генерала“. Путч був ліквідований за кілька днів, але він показав масам, звідки революції загрожує справжня небезпека.

Після корніловського заколоту гасло „Вся влада Радам“ пролунало інакше, бо на цей час Ради у переважних центрах почали швидко переходити до рук більшовиків. Але від лютневих днів до

корніловщини тягнеться своєрідна пора загинання есери-меншовизму і наростання небезпеки російського бонапартизму.

Старе гасло Рад було непридатне в нових обставинах, коли можливість мирного розвитку революції очевидячки відпала, коли меншовики й есери „перетворилися остаточно на прямих агентів імперіялізму“, коли влада вже перейшла справді до рук контр-революційної буржуазії. Уже один той факт, що VI з'їзд, який зібрався наприкінці липня 1917 року в Петербурзі, засідав під загрозою арешту, що з остороги йому доводилося міняти мешкання, переїжджаючи з Выборзької сторони за Невську заставу тощо,— промовляє за те, що контр-революційна буржуазія в цей період зміцніла і почала діяти по-диктаторськи. Ради не могли, та й не хотіли, діяти проти неї: після липневих днів вони дали Кавеньякам *) можливість розправлятися з революційним авангардом.

На щастя для революції, Кавеньякам не вдалося захопити Леніна, хоч як істерично навіжені есери-меншовики з приводу „неявки“ Леніна до судової влади Керенського. Уважаючи на відсутність „елементарної безпеки притягуваних до суду“, VI з'їзд партії не вважав за потрібне допустити явку Леніна на суд буржуазної диктатури. Тільки небагато більшовиків уважали, що

*) Кавеньяк (1802 — 1857) — французький контр-революційний генерал, що придушив робітничі повстання в Парижі в 848 р.

прилюдний суд над Леніном буде корисний і хотіли використати буржуазне „правосуддя“ в інтересах революції.

Треба було боротися з подібною „цілком нещирою конституційною ілюзією“. Буржуазія намагалася обтяти голову революції: навіть Мартов і Астров, що їх звичайно затирали право-центристські елементи меншовизму (Лібер, Дан, Церетеллі), відчули, що буржуазія через міру робиться зухвалою і, чого доброго, почавши з більшовиків, скінчить розгромом меншовиків. Двозначне „привітання“ (листовне) Мартова — Астрова на VI з'їзді партії відбиває в собі ці панічні настрої лівого крила меншовизму. Симптомів бойової готовости буржуазії було скільки хоч: досить пригадати слова князя Львова про те, що „прорив фронту не так важливий, як глибокий прорив фронту Леніна“. Очевидно, буржуазія хотіла, насамперед, прорвати за всяку ціну фронт „революційної демократії“, довершити решту було б уже легко.

6. По той бік барикади — Жовтнева революція.

Переджовтневі дні почалися з моменту організованої відсічі робітників і салдатів корніловським змовникам, що насмілилися виступити одверто проти революційних завоювань. У ліквідації корніловщини більшовики взяли найактивнішу участь і з лихвою вернули собі становище, яке вони посідали в Радах до розгрому, що його вчинили керенські молодці.

П'ять днів, протягом яких відбувалася ліквідація корніловщини (26 — 31 серпня), показали в справжньому світлі не тільки генералів, кадетів, одвертих реакціонерів, але й меншовиків та есерів, як їхніх співучасників у Тимчасовому уряді і відповідальних за розгнuzдані вчинки „вітчизних бонапартів“. Наслідком того, що свідомість найширших мас робітництва прояснішала і був прикрий перелім настроїв у Радах,— спочатку в Петрограді, а потім у Москві і решті провінції.

Обидві столичні Ради — петроградська і московська — опинилися незабаром в руках більшовиків. В обох Радах були переобрані президії і голови. У Петрограді вплив більшовиків поширювався як на робітничу секцію, так і на салдатську секцію, де, проте, переважали ліві есери. У Москві більшовики „завоювали“ Раду робітничих депутатів і на тиждень пізніше — губернську Раду *).

Переважна більшість трудящих як у Петрограді, так і в Москві, підтримувала більшовиків.

Рішуча перевага сил на стороні більшовиків у найважливіших центрах і величезний вплив партії на фронті серед салдатів були наслідком правильної тактики партії.

У вересні про це можна було говорити цілком певно. Звідціль поставала потреба безпосередньо

*) Щодо Ради салдатських депутатів і Ради селянських депутатів, що існували окремо аж до Жовтневої революції, то вони й далі лишалися в руках есерів.

готуватися до повстання. Якнайвиразніше це завдання відзначене в багатьох листах В. І. Леніна, що їх написав він у підпіллі, ховаючись від нишпор Керенського.

Що ж змінилося у вересні проти квітня, коли більшовики *не* висували гасла повалення Тимчасового уряду „зараз же“? Змінилося дуже багато дечого. Більшовики завоювали Ради у найважливіших пунктах, викрили меншовиків та есерів, вирвали в них гегемонію над масами, сами маси перевірили на досвіді непридатність для них тактики всіх партій, крім більшовиків.

Резолюції петербурзької і московської Рад про потребу переходу влади до Рад були вихідним пунктом переходу гегемонії в Радах до більшовиків. Демократична нарада викрила всю глибину банкрутства політики есеров-меншовиків.

Вельми характерно те, що нарада не знайшла в собі досить одважності, щоб пливати проти течії, тобто проти настроїв переважної більшості поза стінами Александринки, і відкинула коаліцію з кадетами. Хоч як Церетеллі силкувався, щоб довести, і не безпідставно, що коаліція без кадетів є безглузда — ніщо не допомогло: наслідком Демократична нарада провалила свою власну резолюцію і опинилася з поламаним возом. Меншовики й есери голосували проти резолюції загалом, щоб не бути змушеними взяти владу в свої руки („коаліція без кадетів“). „Чудовий“ Чернов, проводир есерів, учкурнув несподіване „колінце“, втримавшись підчас голосування в справі про

коаліцію. У цьому втриманні відбилася якнайкраще вся полохливість, розгубленість і нікчемність дрібнобуржуазної демократії.

Серед меншовиків панувала цілковита незгідність. Дан, Церетеллі, Лібер підтримували коаліцію з кадетами. Мартов і чимало провінціальних делегатів відкидали коаліцію. Деклярація радянської делегації, що її оголосив на нараді Мартов, мала на собі тавро компромісу. Але навіть Мартов повинен був почати деклярацію з докору ВЦВК'ові з приводу того, що „Ради, які об'єднують в своїх організаціях мільйони трудящої людности і являють собою осередок революційної енергії народу та його політичної активності“, репрезентовані на нараді неповно, не такою мірою, як вони цього варті своєю питомою вагою. Слідом за цим деклярація заявляє: „Ради депутатів, створені в перші дні революції могутнім поривом справжньої народньої творчости, утворили собою ту нову тканину революційної державности, що замінила тряхлу тканину державности старого режиму“; „тим самим Ради являють собою по всій Росії безпосередніх носіїв ідей народовластя“...

Наприкінці деклярація висловлюється проти коаліції і за утворення „справді-революційної влади“. Якщо *Мартов* навіть примушений був заговорити такою мовою, то легко собі уявити, як сильно нарада повинна була відчувати натиск мас, як нестала повинна була бути всяка постанова цієї наради, що йде супроти бажань мас.

Ленін уважав за помилку, що більшовики трохи довше, ніж слід було, затрималися на нараді і що вони ввійшли до передпарляменту *), бо „більшовики повинні були в числі 0,99 своєї делегації йти на фабрики та заводи“ й „там, якнайближче до мас“, „обміркувати в сотнях і тисячах зборів та розмов науку з цієї комедійної наради“.

Дві сили стояли одна проти одної: буржуазний уряд і революційні Ради. Зрозуміла річ, що передпарлямент у цих обставинах скидався на якогось недоноска. Він не міг, хоч як силкувалися угодовці, бути „справжнім парламентом“. Але цю роль він, як посилення, відігравав. Він намагався відсунути на задвір'я Ради. Меншовики писали навіть в офіційальному органі Рад, що саме така їхня мета найближчого часу: „Тимчасову організацію Рад ми хочемо замінити постійною, повною і всебічною організацією державного та місцевого устрою життя. Коли впало самодержавство і разом з ним бюрократичний лад, ми збудували Ради депутатів, як тимчасові бараки, що в них могла знайти притулок уся демократія. Тепер замість бараків будується постійна кам'яниця нового ладу і, природна річ, люди поволі йдуть собі з бараків у далеко вигідніші приміщення в міру того, як відбудовується поверх за поверхом“.

*) Орган з законорадчими функціями, що його виділила Демократична нарада, як опору Тимчасового уряду. Ніякої ролі в політичному житті не відігравав, являючи собою типову „говорильню“.

З „бараків“ оборонці переходили у „кам'яницю“ передпарляменту. І як зло пожартувала над ними вибаглива історія! „Бараки“ стоять міцно й досі, а „кам'яниця“ буржуазної демократії розвалилася від першого ж удару жовтневого „землетрусу“ і поховала під своїми уламками усіх своїх „далекобачних“ захисників.

Більшовики залишалися в цій кам'яниці недовго і незабаром облишили її. Цим було виправлено помилку, допущену фактом перебування більшовиків у парламенті.

Коли обмірковували вихід більшовиків з передпарляменту на засіданні петроградської Ради робітничих та салдатських депутатів, лідер меншовиків - інтернаціоналістів Мартов заявив, що демонстративний вихід більшовиків з Ради Республіки мав би рацію тільки тоді, коли б більшовики мали на думці перейти в наступ у найближчому майбутньому, коли б вони готували повстання. Мартов, мабуть, і в думці не покладав, як близько він був до правди: більшовики, справді, почали готуватися до повстання, до безпосередньої боротьби за радянську владу...

23 жовтня Центральний Комітет більшовиків усіма голосами проти двох (Зінов'єва і Каменєва) визнав, що події „ставлять на чергу дня збройне повстання“. Засідання ЦК РСДРП(б) відбувалося на квартирі в члена партії Г. К. Суханової з додержанням усіх правил конспірації, за участю В. І. Леніна, що прибув спеціально на засідання із свого підпілля в Розливі. Крім Леніна, на цій

нараді були т. т. Сталін, Свердлов, Урицький, Держинський, Зінов'єв, Камен'єв, Троцький, Колонтай, Бубнов, Сокольников і Ломов. Промову Леніна, у якій він зазначав, що повстання остаточно підготовлене політично і що спиняє його тільки „технічна сторона“, подано в протоколі історичного засідання ЦК партії так (наводимо уривки): Ленін... „констатує, що з початку вересня помічається якась байдужість до справи про повстання. Тимчасом, це недозволенна річ, якщо ми серйозно ставимо гасло про захоплення влади Радами. Отже тепер уже треба звернути увагу на технічну сторону справи“. „Становище міжнародне таке, що ініціатива повинна бути за нами. Те, що затівають зі здачею Нарви і здачею Петербурґу, ще більше примушує нас до рішучих дій“. „Більшість тепер за нами“ *). Ленін у цій промові знов повторює майже в тих самих словах, що й у листах з підпілля, настирливий заклик готувати повстання без ніякого зволікання. — Ждати нема рації... — Ждати — злочин... — Гаятись — злочин. — Загаяння стає злочином...

Гасло повстання вперше чітко відкристалізувалося у вересневому листі Леніна до ЦК, ПК і МК, написаному в дні Демократичної наради. Цим листом Ленін відкриває курс на повстання, як невідкладне завдання порядку денного. Разом з цим велика буржуазія, підтримувана від партій дрібнобуржуазної „демократії“ (меншовиків і

*) „Пролетарская Революция“ № 10, за 1927 р.

есерів), узяла курс на фальсифікований парламентаризм. Замирити ці два курси була справа марна. Треба було вибрати або — або. З цього погляду Ленін картав усяке вагання в лавах партії і вважав за абсолютно недозволену участь більшовиків у Демократичній нараді та передпарляменті. Повстання в цей момент ще не було підготовлене технічно, але воно вже було висунуте всіма політичними обставинами. „Тут ідеться не про „день“ повстання, не про „момент“ його у вузькому розумінні,— писав Ленін.— Ідеться тут про те, що наша партія тепер на Демократичній нараді має фактичний свій з'їзд, і цей з'їзд вирішити повинен (хоче чи не хоче, а повинен) долю революції“ *).

Починаючи з вересневих днів, Ленін невідступно домагається того, щоб завдання збройного повстання „зробити ясным для партії“. У фракції Демократичної наради позиція Леніна не здобував спочатку більшості. Каменєв і інші прихильники вступу до передпарляменту дістають у фракції 70 голосів проти 50, поданих за бойкот „передбанника“. Але ця невдача примушує Леніна ще дужче критикувати позицію Каменєва і закликати до скасування „ганебної постанови брати участь у передпарляменті“. Після повторних зусиль Ленінові вдається ізолювати Каменєва в ЦК. Партія ухвалює вийти з передпарляменту першого ж дня, оголосивши в ньому декларацію з поясненням причин виходу. Після ленінського

*) Зб. творів, т. XIV, ч. II, стор. 135 (перше видання).

листа до ЦК, ПК і МК, після другого Ленінового листа до ЦК з знаменною пропозицією оточити Александринку, зайняти Петропавловку і т. д.,— вихід більшовиків з передпарляменту був дальшою ланкою з ланцюга Жовтневих днів. Відкидаючи мандат на участь у буржуазній представницькій установі (у передпарляменті), більшовики тим самим цілком одверто ставали на шлях готування повалення цього передпарляменту, на шлях повстання проти контр-революційної буржуазії.

Боротьба за повстання, за Жовтень не закінчилася всередині партії і після того, як ухвалено резолюцію у квартирі Суханової. Меншість ЦК спробувала була дезорганізувати підготування повстання, але натрапила на гостру відсіч Леніна і всієї партії.

У пресі, в урядових колах, у штабі округи, в останній цитаделі меншовизму (непереобраному ЦВК Ради робітничих і салдатських депутатів), словом, в усіх „органах порядку“ тривожно обмірковують наступний виступ робітництва та салдатів і мобілізують сили для одсічі більшовицькій „авантурі“. Більшовики цілком одверто кинули масам клич: бути наготові.

27 жовтня на об'єднаному засіданні ЦВК Ради робітничих і салдатських депутатів та Виконкому селянських депутатів Дан учиняє більшовицькій фракції справжній „допрос с пристрастием“,— як висловився т. Рязанов,— намагаючись випитати в неї день і годину майбутнього повстання. На запитання Дана, чи готують біль-

шовики повстання й на який саме день, т. Рязанов відповідає: „Ми не знаємо дня й години для виступу, але ми говоримо народнім масам: готуйтеся до рішучої боротьби за землю й мир, хліб і свободу“. Відповідь т. Рязанова переконує меншовиків, що „більшовики справді готують збройний виступ“. Перелякавшись прийдущої „катастрофи“, праві й „ліві“ меншовики (мартовці), праві й ліві есери складають бльок, виступаючи єдиним фронтом проти „прихильників громадянської війни“. На пропозицію Дана, ЦВК звертається до робітників, салдатів і селян з закликом „додержувати цілковитого спокою“ і відмовитися від виступу.

„Допрос є пристрастиєм“ на засіданні ЦВК 27 жовтня був сигналом до посиленого цькування більшовиків на сторінках всієї контр-революційної преси, що галасує про наступні „погроми“ і інші страхіття. Допит — тільки метода боротьби з більшовизмом. А справді всі гаразд знають, що більшовики діють не як гурткові змовники, а як керівники широких мас робітників і салдатів. Навіть кадетська „Речь“ змушена зробити гірке признание: „У випадках, що були досі, більшовики ховали свої заміри... Їхні виступи були несподівані, про них довідувалися напередодні. Тепер справа стоїть зовсім інакше“...

Інші газети не такі одверті. Вони, як і перше, живлять своїх читачів требухою „про більшовицькі змови“. „Робочий Путь“ так характеризує становище, що склалося на той момент: „Якщо

не рахувати робітників і салдатів, то справді: „окружили мя тельцы мнози тучны“, зводячи наклепи й доносячи, загрожуючи й благаючи, запитуючи й допитуючи“ *).

28 жовтня на зборах відповідальних працівників петроградської організації більшовиків остаточно затверджують курс ЦК на збройне повстання.

Буржуазна й угодовська преса напередимсилюється похизуватися обізнаністю й пророкує в усіх деталях про плян перевороту, що його задумали більшовики, — але пророкує очевидячки невдало. Всі провіщення невдах-„піфій“ валяться, зітнувшись з дійсністю, як той домочок з карт. Ні 15 і 18 жовтня, як цілком „точно“ провіщав соціал-банківський „День“, ні 20 жовтня — сподіваного виступу, на великий подив інформаторів, не сталося. А втім, ворожі газети, ані трохи не соромлячись невдач, провадять далі своє діло: вони знов „з цілковитою певністю“ сповіщають, що повстання остаточно призначене нібито на 22 жовтня (4 листопада). І на цей раз провіщення таке ж вдале, як і попередні. 4 листопада — „День петроградської Ради“, день мобілізації сотень тисяч робітників і салдатів навколо авангарду революційного пролетаріату столиці, але ще не день повстання. 4 листопада — етап до повстання, але ще не вирішний день. 4 листопада — один із підступів до 7 листопада, день

*) „Робочий Путь“, № 41, стаття без підпису, написав її т. Сталін.

підрахування сил, що йдуть під гаслами „Вся влада радам“, день психологічної мобілізації напередодні повстання.

Ще за два тижні до 4 листопада ухвалено було влаштувати „День петроградської Ради“. І він чудово вдавсь. На масових зборах, на заводах і салдатських мітингах, — скрізь більшовицьких промовців зустрічають захоплено. На багатотисячному мітингу в Народньому домі відбулася зворушлива сцена: уся вщерть набита зала з піднятим угору лісом рук закріплюється — на перший заклик петроградської Ради розпочати одвертий бій за владу. „Робочий Путь“ кидає в маси вогневі слова: „Як першими днями революції, петроградська Рада знов на чолі руху мас, знов на першій лінії вогню... Рада звертається до вас, товариші робітники й салдати, дати підмогу. Ми певні того, що ви щиро відгукнетесь на цей заклик. Хай же голосною могутньою луною піде сьогодні по робітничих кварталах, салдатських казармах Петрограду одностайний клич: Хай живе петроградська Рада робітничих і салдатських депутатів!“ У цей день петроградська Рада — вже майже господар становища! Тимчасовий уряд не має сили опиратися проти натиску революційних мас.

Увечері 6 листопада В. І. Ленін з квартири у Виборзькому районі перейшов у Смольний. 7 листопада влада остаточно випала з рук буржуазно-угодовського блоку й перейшла до рук пролетаріату. Напередодні, о другій годині ночі

війська Воєнно-революційного комітету зайняли Миколаївський і Балтицький вокзали, електро-станцію й деякі мости. О третій годині ночі коло Зимового палацу затримали й відрядили до Смольного ваговоз з юнкерами, що їх послали були з штабу округи до комітету георгієвських кавалерів по допомогу. О 3^{1/2} годині крейсер „Аврора“ об'якорився коло Миколаївського моста. О п'ятій годині ранку 7 листопада з Гельсінгфорсу виїхав до Петрограду на підмогу повсталим робітникам і салдатам загін матросів. О шостій годині державний банк перейшов без жодного опору до рук Воєнно-революційного комітету. О сьомій годині загін Кеґсгольмського полку зайняв телеграфну станцію. О восьмій годині зайнято Варшавський вокзал. О дев'ятій годині комісар Воєнно-революційного комітету зайняв друкарню газети „Русская Воля“; у реквізованій друкарні надруковано „закритий“ урядовим розпорядженням орган більшовиків „Рабочий Путь“. О десятій годині ранку Воєнно-революційний комітет випустив історичне повідомлення про падіння старої влади. Об одинадцятій годині з „Крестів“ випущено заарештованих у так званій „справі 3—5 липня“. Близько години дня матроси й салдати зайняли Маріїнський палац і зажадали від членів передпарляменту, що зібралися на засідання, негайно очистити приміщення. Рада старшин нашвидку ухвалила резолюцію протесту „проти насильства безвідповідальних елементів“, після чого члени передпарляменту облишили бу-

динок. Дві години тридцять п'ять хвилин: на екстреному засіданні петроградської Ради робітничих та салдатських депутатів з промовою про завдання рад виступив, вперше з'явившись прилюдно, Ленін, зустрінутий бурхливими оваціями. „Товариші,— сказав В. І. Ленін,— робітнича й селянська революція, про конечність якої весь час говорили більшовики, сталася... Віднині настає нова доба в історії Росії, і дана третя російська революція повинна своїм кінцевим наслідком призвести до перемоги соціалізму“. Ленін закінчив свою промову гаслом: „Хай живе всесвітня соціалістична революція!“ Три години дня: перший арешт урядового чиновника — помічника військового міністра князя Туманова. Чотири години тридцять хвилин: війська Воєнно-революційного комітету почали оточувати Зимовий палац. Шість годин тридцять хвилин: Тимчасовому урядові подано ультиматум з вимогою здатися й роззброїти юнкерів та ударниць, що охороняли його. Дев'ять годин вечора: через те, що від Тимчасового уряду не одержано відповіді на ультиматум, після сигнального пострілу з Петропавловської фортеці зроблено сліпий постріл (єдиний) з шостицалєвої гармати з крейсера „Аврора“. Обстріл Зимового палацу з гвинтівок і кулеметів (за участю панцерних автомобілів) тривав до десятої години вечора і потім відновився об одинадцятій годині вечора. Десять годин сорок хвилин: у Смольному відкривається II всеросійський з'їзд Рад. До президії вибрано 14 більшовиків і 7 лівих есерів.

Праві есери й меншовики зрікаються взяти участь у президії, а потім, після позачергових декларацій з протестом проти захоплення влади, що його вчинили більшовики, облишають з'їзд.

Групування сил відбувається в двох напрямках: навколо з'їзду Рад, з одного боку, і навколо Комітету рятування вітчизни й революції (?) — з другого. Ліві есери і „об'єднані“ плутаються попід ногами обох таборів, що борються між собою. Вони залишаються на з'їзді рад, щоб боротися за створення „одноцільного демократичного уряду“ за участю груп, що пішли з з'їзду — „від енесів до більшовиків“, як тоді говорили. Ліві есери голосують проти декрету про робітничий і селянський уряд. Але незабаром посилають до цього уряду своїх лідерів. Минає ще якийсь час і ліві есери дезертирують. Праві групи, що пішли з з'їзду першого ж дня, утворюють центр боротьби „за створення нової влади“. Вони намагаються дати підмогу Керенському, що йде походом на чолі обдурених козачих частин на революційний Петроград. Вони стають спільно з великою буржуазією на шлях саботажу.

Звернімося тепер до середпартійної боротьби в лавах меншовиків.

Жовтнева революція заорала на якийсь час межі між різними відтінками меншовицької партії, об'єднавши їх на платформі „неприйняття“ насталої перевероту. Праві (Лібер), „центр“ (Дан, Церетеллі), ліві (Мартов), не кажучи вже про „потойбічних“ меншовиків (група „Единство“),

оцінювали жовтневе повстання однодушно, як „авантюру“, приреченну на швидкий крах. Уночі проти 25 жовтня, коли склад II з'їзду Рад визначився досить точно — за кілька годин малося бути його офіційальне відкриття, — Дан давав таку характеристику політичного становища країни: „Ворог наближається до столиці, всередині країни жахлива руїна по всіх галузях народнього господарського життя. Ніколи контр-революція не була ще така сильна, як у даний момент. Більшість мас робітничих і салдатських індіферентно ставиться до політичних питань... На безлад у Петрограді буде негайний відгук у провінції, наслідком чого Петербург' дуже хутко буде позбавлений хліба, і влада, що її організували більшовики, буде скинута негайно ж широким незадоволенням мас“. Ці „чорні думки“ були навіяні тим фактом, що II з'їзд Рад, що його скликав, доречі сказати, самий же меншовицький Виконком, показав себе як більшовицький. Майбутнє не обіцяло меншовикам нічого відрядного: мимоволі доводилося дивитися на все крізь темні окуляри. Свое банкрутство меншовики вирішили супроводити „ефектним“ жестом — облишенням з'їзду Рад, що його вони ж скликали, виходом із складу президії та Виконавчого комітету петербурзької Ради робітничих депутатів. У цьому „пункті“ Дан, Мартов і Лібер діяли у згоді. Облишаючи всеросійський з'їзд Рад, меншовицька фракція перестерігала робітничу клясу „від згубної для країни й революції політики авантюри“

і зазначала, що „єдино можливим мирним виходом із становища є переговори з Тимчасовим урядом про утворення влади, що спирається на всі верстви демократії“. Меншовицька партія не потрапляла за подіями, а пленталася за ними в хвості. Коли Керенський вимагав від передпарляменту підтримати його проти жовтневого повстання, що готувалося цілком одверто, то Дан говорив: „Ми, меншовики, не хочемо кризи влади; ми готові до останньої краплини крові боронити Тимчасовий уряд, але хай він дасть змогу демократії з'єднатися навколо нього, хай він скаже ясно й певно те своє слово про пекучі питання моменту, якого нетерпляче чекає весь народ“. Дан не ставить справи про реорганізацію уряду, про відмову від коаліції направо, він просить тільки, щоб уряд „сказав“ слово „про пекучі питання моменту“, але незалежно від того, чи скаже він це віще слово, чи ні, Дан готовий боротися за нього „до останньої краплини крові“.

Меншовики боролися з коаліцією наліво, коли вона могла сильно розрядити атмосферу, і висунули це гасло з фатальним для них запізненням — після переходу влади до Рад. У цих обставинах гасло „одноцільної демократичної влади“ повинне було правити за мосточок до реставрації керенщини, дати контр-революції час зібрати сили і скинути владу Рад. Найкраще це доводить той факт, що меншовики вперто не хотіли порвати зв'язків з правими елементами старої коаліційної влади. Вони входили до основного штабу контр-

революції — до Комітету рятування вітчизни й революції, де скупчилися всі антирадянські сили: кадети, октябристи, представники від промисловців, інтелігенції, офіцерства, юнкерів, козаків і, звісна річ, соціал-угодовців. Чимало меншовиків брали участь у роботі воєнного відділу Комітету. Той готував юнкерський контр-революційний виступ. Одночасно готувалися до походу на Петербург з-зовні, з боку Пскова, де на чолі козачих частин став „сам“ Керенський. Його безпосередніми помічниками були дві особи: чорносотенний генерал Краснов і... меншовик Войтинський. Наказ Керенського про похід проти „зграї зрадників вітчизни й революції“ (тобто більшовиків) був надрукований у меншовицькій „Рабочей Газете“, що й далі виходила відкрито після Жовтневого повстання.

Ми вище згадали, що в жовтневі дні меншовики висунули гасло „одноцільної демократичної влади“, навсупір „владі Рад“. Треба зауважити, що частина меншовиків (праві) не солідаризувалися з цим гаслом. Меншовики-оборонці зазначали, що створення подібної влади „було б безумним і згубним кроком“. Вони, як і перше, закликали до об'єднання „усіх живих сил нації“, включаючи й цензову буржуазію. Позицію Мартова—Абрамовича вони кваліфікували як „напів-більшовицьку“. У партії меншовиків гостро зітнулися ці дві лінії — більшості Центрального Комітету (Мартов, Абрамович і Дан) і меншості (Лібер, Вайнштейн). У Мартова і його однодум-

ців була вельми нестала більшість у Центральному Комітеті; щодо партійної думки, то вона хилилася радше вправо, що показала нарада 3 листопада (був присутній ЦК і ф'ракції центральних органів). Непримиренна меншість вимагала відмовитись від політики угоди з радянською владою, вимагала виразної антирадянської позиції, ізоляції більшовизму і участі в антирадянських організаціях. Більшість „вигороджувала“ себе одвертими поясненнями справжнього сенсу „угоди“. „Коли цією угодою ми відвернемо від більшовиків здоровіші елементи пролетарських мас, тоді створиться ґрунт, щоб придушити салдатчину, що гуртується навколо Леніна й Троцького“,— говорив Дан, ділячися з Вайнштейном (Звездіним) своїми „мріями вголос“.

Згадана нарада 3 листопада схвалила лінію активістської меншости і запропонувала Центральному Комітетові „змінити свою позицію“. Центральний Комітет волів, проте, піти по шляху блокування „центровиків“ з „лівими“. На початку грудня центральний орган „Новий Луч“, що замінив переднішу „Робочую Газету“, вийшов під оновленою редакцією в складі „центровика“ Дана і „лівих“ Мартова та Мартинова. Праві демонстративно вийшли з Центрального Комітету ще до наради 3 листопада. Груднева надзвичайна партійна конференція відбулася під орудою лівоцентристських елементів. На адресу правих було закинуто багато докорів та обвинувачень в безпосередній підтримці імперіялістів. „Неблагопо-

лучними“ були оголошені Уральсько-волзька краєва, українська, кримська, донська й грузинська організації. Конференція була чудово обізнана з прогріхами цих організацій та окремих правих меншовиків-активістів і сама ж змушена була визнати, що останні „відстоюють спілку з контр-революційною ліберальною буржуазією та з імперіялістичними урядами Антанти“. І, проте, конференція не пішла далі від порожніх і гучних фраз. Ліві не зріклися співробітництва з правими. Вони нікого не виключили з партії. Вони обмежились загрозою „вжити в разі потреби відповідних організаційних заходів“ проти „окремих осіб і груп“. З лемеша вийшла швайка. З'їзд Рад дав перемогу „лівим“. Лібер вимагав, щоб визнати konieczність збройної боротьби з більшовизмом, визнати коаліцію з білогвардійськими елементами. Ліва більшість відкинула активістську плятформу. Тоді праві зорганізувалися в окрему організацію і відмовилися ввійти до Центрального Комітету. Протягом восьми місяців, від Лютневої до Жовтневої революції, ліві були в постійній меншості, їхнього голосу не було чути, центр бльокувався з правими. Після Жовтневої революції становище міняється: центр бльокується з лівими.

У чому тут річ? Зрозуміти дане співвідношення угруповань всередині меншовицької партії ми можемо з зигзагуватого розвитку революції: коли пролетаріят зміцнював свої позиції, дрібна буржуазія горнулася до нього, і це відбивалося

в перегрупованні меншовизму; протилежне ми бачимо в період послаблення пролетаріату. Протягом перших двох тижнів після Жовтневого перевороту меншовизм був певний, що незабаром радянська влада впаде (два тижні були славленим крайнім строком, що його відміряли для більшовицької „авантюри“ меншовицькі піфії) — і меншовизм був настроєний войовничо, одверто-злосливо, він робить усе, що спроможний, щоб повернути історію навспак. Але ось перший натиск відбито, Керенський утік, Краснова великодушно (навіть надміру) пущено на волю і він „відбув“ на Дін, юнкери зазнали поразки, провінції і фронт визнали більшовицьку владу — і меншовизм, що відбиває в собі вагання частини міської інтелігенції, виявляє „поваб, немов недугу“ до боротьби з Радами „мирними методами“, а не активістськими. Для цієї політики потрібні були, звісно, не праві, оборонські елементи, а менш скомпрометовані, ліві й напівліві, і керівництво партією переходить до їхніх рук.

Черговий ухил праворуч всередині партії ми бачимо в дні Учредилки, на початку 1918 року, коли для меншовиків ледве заяснів промінь непевної надії на позбавлення від більшовизму. Коли ставка на Учредилку була бита, хоч не хоч довелося йти на III з'їзд Рад і навіть виправдуватися там у деяких грішках. Ця місія припала на долю „лівого“ Мартова.

Берестейський мир відкидає меншовиків знов праворуч. Меншовики збагнули, що Ради недо-

сити міцні, що їм довелося відступити перед натиском німецького імперіялізму. На III з'їзді Рад Мартов називає мирну політику більшовиків, не зважаючи на багато прогріхів, „разючим своєю сміливістю революційним актом“. Це було в січні. У лютому ж становище прикро міняється не на користь Радам. І „гнучкий“ меншовизм зараз же реагує на позбавлення Рад демагогічною декларацією, звертаючи вину за невдачі в Бересті на Ради. Який вихід пропонують меншовики? Не підписувати миру, скликати Установчі збори і передати їм найвищу владу.

Зараз же після Берестя виникає кілька нових контр-революційних організацій, серед них організація „Уполномоченных фабрик и заводов“, що намагалася мобілізувати робітничу клясу для боротьби проти радянської влади. На чолі цієї організації стають меншовики.

На нараді меншовиків у травні 1918 року Лібер відстоював одзвістську позицію (відізнати представників партії з усіх радянських органів та установ). Відкидаючи цю пропозицію, ліві вважали за доцільне зберегти Ради, але тільки як безвладні „класові організації“ пролетаріату. Цеховий характер Рад повинен був — на думку „лівих“ — правити за гарантію проти можливості перетворення їх на органи влади. На цій самій нараді праві висловлювались за інтервенцію, за спілку з Антантою в боротьбі з більшовиками. Нарада ухвалила резолюцію, що має в собі деякі двозначності з цього приводу. Праві загалом мо-

гли бути задоволені з травневої наради. Вітер повіяв на їхній бік. Вони цього разу не заперечували проти того, щоб включили їхніх представників до Центрального Комітету.

Тактика меншовиків, що сильно нахилилася праворуч, примусила радянську владу вжити рішучих заходів проти розвідачів буржуазії в Радах. 14 червня 1918 року ВЦВК ухвалює постанову, щоб вигнати меншовиків з Рад. До цього заходу спричинилося те, що, як зазначалося, меншовики йшли до Рад з тією єдиною метою, щоб зруйнувати їх із середини. Меншовики перетворилися на ту „Жиронду *) російської революції“, якої появу передбачав іще Плеханов.

7. Соціал-денікинці.

Влітку 1918 року меншовиків вигнали з Рад. Восени того ж року в партії меншовиків спостерігається поворот ліворуч, через що вони знов звертаються до Рад. Що це був за поворот? Під тиском грандіозних революційних зрухів на Заході і банкрутства роздмуканих контр-революційних заповзяттів всередині країни меншовики доходять висновку, що Жовтневий переворот зовсім не був „голою авантюрою“ безжурних щодо марксизму більшовиків, а що він був „історично необхідним“. Через кілька місяців по тому провідир лівого крила меншовизму Мартов зробив

*) Жиронда — буржуазна партія часів Французької революції 1789—93 р. р., провадила боротьбу з революційною партією дрібної буржуазії — „Горой“, або якобинцями.

іще крок наперед, визнавши, що більшовизм — явище не національно-обмежене, не „суто-російське“, а світове, що існує „світовий більшовизм“. Щоб було ясніше, треба підкреслити, що ми говоримо про офіційну позицію меншовизму, тобто про позицію його ліво-центристського блоку. Щодо політики меншовиків по той бік фронту — на Волзі, у Денікіна тощо, то її треба розглянути окремо. Праве крило меншовизму, включене на травневій нараді до Центрального Комітету, залишалося „з окремою думкою“ і, як і перше, було зв'язане з кадетсько-монархічними змовниками. Ліві ж дивилися на їхні витівки крізь пальці.

Полівішання мартовсько-дановського меншовизму розтяглося на цілий історичний період — з осені 1918 року по серпень 1921 року. На грудневій всеросійській нараді меншовики, як вони самі висловлювались, провадять далі „політичну роботу перегляду деяких елементів ідеології, що їх перевершило життя і які довели свою помилковість“. Вони проклямують потребу підтримати російську революцію, „оскільки остання забезпечує запілля революційної Європи“. Революція в Німеччині, Австро-Угорщині, небували розрухи по всіх країнах тиснули на „психіку“ меншовиків і примушували їх сквапно перешикуватися і зчищати старий накіп „помилкової ідеології“. „Російську революцію“ вони після довгих вагань, після того, як „Самарська Учредилка“ *) луснула,

*) Самарська Учредилка за проводом есєро-меншовиків спиралася на чехо-словацькі війська, що підняли були по-

після краху скоропадщини на Україні, „визнали“, нарешті, але саме визнали, як чужу державу, і до того ж визнали не де-юре, а де-факто. Проте ж, сказавши „а“, треба сказати й „б“. Наважившись сприяти „зміцненню й розвиткові“ „російської (читай: Жовтневої) революції“, меншовики примушені були на час зняти гасло Установчих зборів і взяти „за вихідний пункт своєї боротьби радянський лад, як факт дійсності, а не як принцип“. На грудневій нараді вони визнали, що тепер гасло Установчих зборів могло б бути використане як прапор і прикриття безпосередньої контр-революції“ і що „навіть нові вибори, проведені в теперішніх обставинах, загрожували б зробити з Установчих зборів не орган революції, а орган контр-революції“. Попри всю свою половинчастість нова платформа меншовиків означала зрух ліворуч. Ленін уважав тому „за одне з невідкладних завдань поточного моменту“ „зуміти зважити й використати поворот серед меншовицької і есерівської*) демократії від ворожості більшовизмові спочатку до неутральности, потім до підтримки їх“.

Радянська влада ждала від меншовиків бодай „неутральности“, коли не реальної підтримки. Цілком зрозуміло, що постанова про повернення встання проти радянської влади, впала вона під ударом колчаковської диктатури, до якої мосточком вона, власне, й була.

*) Поворот ліворуч спостерігався і в певної частини есерів: один із видатних діячів правого крила есерів Пітірим Сорокін заявив у цей момент, що він поклав собі „відмовитися від усякої політики“.

до Рад меншовиків, що її ухвалив ВЦВК скоро після оголошення меншовицької платформи, не могла зачепити правих меншовиків, діяльних підсобників контр-революції. Ліві меншовики з цього приводу дуже обурювалися. Вони вимагали допустити до Рад усіх чисто меншовиків і брали на себе цілковиту відповідальність за вчинки правих. ЦК меншовиків згорда запевняв, що „він не менш від усякого іншого партійного центру може відповідати за всі частини партії“. У меншовиків була своя „шуйца“ і „десниця“, до того ж ЦК приховував це двуручництво резолюціями про єдність партії. У липні 1919 року меншовики роблять ще крок наперед проти платформи 1918 року. Тоді вони брали за вихідний пункт радянський лад тільки-но як факт „дійсности“. Влітку 1919 року це визнання звучить уже інакше: „влада трудящих клас“ приймається „на непохитних основах“ як принцип, а не тільки як факт. Зрозуміла річ, декларація рясніє на вихватки проти політики більшовиків, і в цих обвинуваченнях був захований, власно кажучи, справжній сенс, майже-„радянської“ липневої декларації офіційного меншовизму. Меншовики „приймають“ радянську владу, але на певних умовах. Раніше вони її визнавали як факт, але відкидали як принцип, тепер вони її ладні визнати як принцип, але вважають за потрібне зробити „фактичні поправки“ в її структурі і політиці. Вони вимагають „поширення виборчого права до Рад включенням до нього всіх трудя-

щих“ (і куркуля), „вільних виборів“, „таємного голосування“, „позбавлення Рад права виключати з політичних мотивів з-поміж себе окремих депутатів та цілих груп“, відновлення свободи друку, зборів і спілок, з наданням кожній партії, що її утворили трудящі, права й змоги користуватися приміщеннями для зборів, папером, друкарнями“, „відмови від терору“, „скасування смертної кари“, „ліквідації надзвичайних комісій тощо“.

Линнева декларація була лицемірна з початку й до кінця, вона передхоплювала ідею „Рад без пролетарської диктатури“, звідки був тільки крок до „кронштадтської плятформи“ — до „Рад без більшовиків“. Здійснення її (не треба забувати й того факту, що її висували в момент найгострішої воєнної небезпеки, коли Денікин стояв під Тулою, а Юденіч під Петроградом) призвело б до роззброєння Рад і їхньої неминучої загибелі. Цього, власно, меншовики й прагнули своєю антирадянською декларацією. Але характерно, що свої заміри вони примушені маскувати під зовнішньо-радянською фразою — пристосовуючись до даної форми державної влади, що її визнали широкі трудящі маси й дуже міцно „завоювали й записали“. Про Учредилку в той момент не випадає й думати.

Дальшим етапом меншовизму була чергова все-російська нарада партії навесні 1920 р. Цей момент треба вважати за зеніт (найвище піднесення) простеженого отут процесу „лівішання“ меншовизму.

Невдачі на польському фронті ставлять нову віху в розвитку меншовизму. Польська війна була спро-

бою радянської влади „назнати“ найкоротший шлях для світової революції. З цією спробою не пощастило. Якщо буржуазні держави *уже* неспроможні були на цей момент завадити радянській владі зміцніти, то радянська влада *ще* не спроможна була прискорити розв'язку всесвітньої революції.

Меншовизм своїм „нюхом“ відчув перелом у міжнародніх обставинах і взяв до уваги недостатню силу Рад. Наслідком цього був новий поворот меншовизму праворуч, до старих пенатів. Ми говоримо про поворот офіційного меншовизму, втіленого в політиці ЦК РСДРП. Правому крилу нікуди було повертати, воно „завжди було готово“. Правий меншовизм був завжди до послуг монархічних змовників та білогвардійських генералів. Праві меншовики орудували самотійно, не зазнаючи за це ніяких репресій від меншовицького ліводановського ЦК. 1919 року в розпал громадянської війни серед заарештованих учасників кадетської змови, під орудою барона Штейнігера, опинився відомий меншовик Розанов (Ензіс). Розанов признався, що праві меншовики входили до білогвардійського „Союзу відродження“ і були зв'язані з монархічним „Національним центром“.

Багато дечого вчить урок Самарської Учредилки. Провідною партією Учредилки були есери і їх без застережень підтримували надволзькі меншовики. Яка ж була їхня об'єктивна роля? Чи здійснили вони принципи „чистої демократії“? Чи існували в їхньому царстві свобода друку, слова, зборів? Ні, і сто раз ні! Більшовики були позба-

влені права видавати газету і взагалі існувати легально. І. Майський, колишній меншовик (тепер комуніст), що був за управителя відомства праці Учредилки, свідчить, що „навіть урядова меншовицька преса раз-у-раз викликала незадоволення начальства“, не кажучи вже про пресу меншовицької опозиції: інтернаціоналісти зробили спробу випускати безбарвну тижневу газету, але її закрили на другому ж номері. Меншовиків тримали в чорному тілі, але, проте, вони були потрібні „демократичній“ контр-революції. Меншовики „ідеологічно“ підготовляли і усправеднювали розправу з робітниками в білогвардійських „демократіях“. У Казані меншовики беруть участь в окремій слідчій комісії, що повинна була виловити більшовиків. Меншовики обслуговують контр-революційні штаби „в частині агітації серед робітників“. У Казані, не зважаючи на протидіяння меншовиків, вибухло робітниче повстання проти „демократичної влади“, що його потопили в крові. Меншовики з цього приводу вважали за потрібне виступити з окремою проклямацією, у якій назвали повсталих робітників „стовпищем шкурників, що піднесли прапор бунту“. „Влада має досить сили, щоб знищити зрадників, і знищила, їх“,— заявляли меншовики з підлою зловтішністю. Перед відступом з Казані партійний комітет меншовиків зорганізував загін, що пішов у розпорядження Комучу*). По той

*) Комітет членів Установчих зборів, або — інакше — Самарська Учредилка.

бік фронту контр-революція діставала від меншовиків цілком реальну допомогу, тоді як по цей бік фронту ліві меншовики обмежувались гумовими резолюціями. Протягом усієї учредилівської епопеї меншовики мали в своїх руках пост міністра праці. Вони були неодмінною складовою частиною антирадянської „демократії“. У Самарі меншовики відзначились так само, як і в Казані. Вони цілком схвалили поводження влади, що розправилася з повсталими робітниками Іващенковського заводу. У Сибіру меншовики входили до різних „громадських комітетів“, де спільно з буржуазією опрацьовували плян боротьби з більшовизмом. Вони чимало сприяли успіхові колчаковської диктатури. Коли мавр зробив своє діло, він став непотрібен: за Колчака меншовики були або в підпіллі, або на напівлегальному становищі. В Архангельську меншовики орудували спільно з біло-есерами, вітаючи інтервенцію (втручання) чужоземного війська на радянську землю. Інтервенцію підтримували меншовики скрізь. У багатьох випадках вони швидко „міняли орієнтацію“, роблячись з германофілів прихильниками Антанти, запрошуючи від імени народу то англійців, то французів.

Особливо швидко перефарбувалися грузинські меншовики. У царстві „меншовицької демократії“ (меншовики були провідною партією Грузії кілька років поспіль) завжди був чужоземний хазяїн. Під його опікою меншовики правили країною зовсім не демократичними методами. Відомі ви-

падки, коли грузинські меншовики видавали денікинській контр-розвідці відповідальних радянських працівників, що переходили через кордон, побоюючись потрапити до рук знавсіної білогвардійщини. Наприклад, 20 працівників, що перейшли кордон в кінці 1918 року коло Казбеку і яких полковник Церетеллі відпровадив до Денікіна, негайно ж розстріляли. Коли грузинські меншовики на одному мітингу розстріляли робітників-більшовиків, російських меншовиків упрост запитали: як вони оцінюють білий терор своїх грузинських колег? Мартов відповів: „Це поліційний ексцес“. У цій відповіді позначився весь лівий меншовизм, що пасував перед діюще-рішучими елементами правого крила.

Аналогічну картину ми бачимо в царстві Денікіна. У Харкові меншовики вітали денікинщину, коли вона прийшла, як силу, що „може відограти революційну ролю“. Одеські меншовики вітали французький десант. „Южный Рабочий“ (орган одеських меншовиків) нічим не відрізнявся від махрової кадетської преси. Такі самі були кримський „Прибой“ і київська „Искра“. Вони висловлювались рішуче за підтримку чужоземного війська, що його послали імперіалістичні держави придушувати революцію.

Клопотання, щоб дозволили видавати „Искру“, меншовики вмотивовували тим, що „не маючи свого органу, робітники піддаються різним чуткам“. Меншовики за свою мету мали зміцнювати владу Денікіна і заспокоювати робітників, щоб

вони не піддавалися „різним чуткам“. Київське Центральне бюро професійних спілок, що ним керували меншовики, звернулося в найтяжчий для республіки момент з відозвою до робітників Західньої Європи, у якій викривало „антидемократичну диктатуру партійних клік“ (читай: більшовиків). Київські меншовики вмотивовували перед денікинською владою прохання, щоб дати відстрочення призову „відповідальним і незамінним“ працівникам професійного руху тим, що покликалися на ролю профспілок у справі забезпечення нормального розвитку господарства в білогвардійських районах. Від тієї ж таки денікинської влади Центральне бюро київської ради професійних спілок не погидувало взяти безповоротну позичку. Не дурно обвинувач на процесі київських меншовиків (21 — 22 березня 1920 р.) називав цю партію „денікинською робітничою партією“.

Від ліквідаторства, що викарбувало на чолі меншовиків нестерте тавро „столипінської робітничої партії“, до прислужництва реакційним генералам, до „денікинської робітничої партії“ — отака та похила площа, по якій меншовизм котився безупинно.

8. Меншовики за „здоровий капіталізм“.

Кронштадтський заколот навесні 1921 року був сигналом до нової мобілізації контр-революційних сил для боротьби з більшовизмом. Мен-

шовики були, звісно, в лавах ворогів радянської влади, серед кронштадтських бунтівників. Другого ж дня після повстання „Социалистический Вестник“ (він почав виходити за кордоном саме напередодні повстання у лютому 1921 року) писав у піднесеному від хвилювання тоні: „Маси... йдуть на смерть за меншовицькі гасла політичної свободи, вільно вибраних рад, розкріпачення профспілок, знищення партійної диктатури комуністів і терору надзвичайних комісій та згоди з селянством на ґрунті поступок вимогам свободи торгівлі“... „Російська соціал-демократія має тим повніше право тріумфувати, чим менше вона, за цілковитою відсутністю серед моряків її організації, мала відношення до їхнього руху“.

Отже, меншовики вітали кронштадтське повстання так само, як і інші антирадянські партії та угруповання, починаючи від чорносотенців і кінчаючи анархістами та лівими есерами. „Социалистический Вестник“ призводив робітництво до помилки, коли писав, що, мовляв, партія, не має відношення до руху моряків. До Ревкому, основного центру заколоту, входили, разом з іншими керівниками, двоє меншовиків — Вальд і Романенко, що формально, правда, не були представниками партії, але в суті ними були. В Ревкомі вони виявили себе тим, що висловились за негайну організацію міського самоврядування. Пропозиції есера Чернова прибути до Кронштадту, щоб стати на чолі повстання, яку він зробив від імени Учредилки, кронштадтські меншовики ціл-

ком співчували. Загалом, уже з кінця 1920 року меншовики повертають праворуч, пориваючи з застарілим визнанням „влади трудящих клас“, тобто Рад, і поволі переходять до гасла „реального народного представництва“, тобто парламентських установ. Цей перехід стався, проте ж, не зразу; формально він завершився тільки в жовтні 1922 року. Кронштадтські меншовики входили, як ми бачили, до повстанського Ревкому, петербурзькі меншовики в цей же час уживали всіх залежних від них заходів, щоб завадити радянській владі придушити заколот силою. Вони випустили проклямацію з закликом у цьому дусі.

Ще значнішим доказом їхньої активістсько-ворожкої тактики є сприяння деяких меншовиків діяльності так званої „Петроградської бойової організації“ (ПБО), що на чолі її стояв проф. Таганцев. ПБО була в період Кронштадту головним штабом контр-революційних змов у Петрограді. Змовники мали на думці організувати терористичні акти проти проводирів більшовизму і підняти повстання у Північно-Західньому краю. ПБО намагалася налагодити зв'язки з фабриками й заводами. Для цього вона шукала зближення з соціал-демократією. Орудар організації, професор Таганцев, potwierдив у своєму зізнанні, що змовники хотіли використати меншовиків для агітації на фабриках і заводах. Меншовики, собі теж, „бажали дістати від нас технічну допомогу, розуміючи друкування проклямацій та листівок їхньої організації, і фінансову допомогу“. Між

ПБО і меншовиками було, дуже ймовірно, повне порозуміння щодо цього. Таганцев не ховав того, що персонально дістав від меншовика Ястребова відозву меншовиків, ув'язнених у Бутирській тюрмі. Дехто Максимов, притягнений у справі ПБО, признався, що передрукував на просьбу Таганцева цю відозву меншовиків. Треба зауважити, що меншовики діяли в кронштадтські дні вельми енергійно і поширювали летючки, що їх, як говорив Дан, „в силу обставин друкували в Стокгольмі“. За іншими даними, проте, летючки ці друкували не в Стокгольмі, а через того ж таки Таганцева у Фінляндії. Але хоч би як там було, а зв'язок між ПБО і меншовиками не може бути заперечуваний: він виявлявся в обопільних послугах, у „технічній допомозі“ партії меншовиків і організації Таганцева та в ознайомлюванні Таганцева з настроями робітників з боку меншовиків.

Змова Таганцева скінчилася невдало: активних учасників її числом у кілька десятків розстріляли. Звісна річ, що „Социалистический Вестник“ обурювався з приводу розстрілу Ястребова та його „товаришів“ по зв'язкові з ПБО.

Весною 1921 року економічне життя країни було переведено на нові рейки. Доба воєнного комунізму залишилася позаду. Що ж, меншовики задовольнилися переходом до нової економічної політики? Настроїлися миролюбніше до рад? Ні, зовсім навпаки: після непу меншовизм очевидно і безнадійно правішає і про свої „ілюзії“, навіяні

„світовим більшовизмом“, згадує відтепер неохоче, як про „гріхи молодощів“. Одним із бойових гасел меншовизму після запровадження харчоплатку стає вимога змінити політичний лад. Меншовики сподівалися, що нова економічна політика зробить „широку пробоїну“ в системі радянської політики. Вони втішалися ілюзією, що Кронштадт попри всю свою невдачу вже таку пробоїну зробив, отже залишається чекати дальшої „еволюції“ більшовизму та його остаточного розкладу. Коротше кажучи, слідом за першим відступом у галузі економічній, меншовики чекали відступу в галузі політичній, чекали „політичного непу“.

Основним офіційним документом, що в ньому цілком виразно позначилось безнадійне поправішання меншовиків, що почалося після польської війни й запровадження непу, є тези, що їх ухвалив Центральний Комітет партії меншовиків у серпні 1921 року. Певні ознаки „лівизни“, проте ж, у тезах іще zostалися. У цьому документі повторюються старі ламентации (скарги) на нездібність більшовиків „відродити народне господарство взагалі і, зокрема, погодити соціалістичне будівництво з затриманим темпом міжнародної революції та об'єктивними обставинами країни“. Це обвинувачення звучить дуже „пікантно“: меншовики, що завжди кликали „назад до капіталізму“, незадоволені з того, що більшовики не змогли здійснити в потрібних розмірах... „соціалістичне будівництво“.

Проте ж у серпні 1921 року меншовики ще

віддають данину колишнім „ілюзіям“ і ще не зважуються висунути замизканий і вивалений у білогвардійській грязюці прапор Установчих зборів. Замість Учредилки меншовики вимагають „демократизації радянського ладу“, „громадянських і політичних свобод“, „відмови від партійної диктатури і від режиму терору“. Після тієї, та й знов тієї. „Відмова від партійної диктатури“ була рівнозначна гаслові: „Ради без більшовиків“, що його всі чисто партії вважали за переходове гасло до ліквідації усяких Рад.

Восени 1921 року „сам“ Мартов, полемізуючи з крайнім правим соціал-демократом Ст. Івановичем, „хитромудро“ пояснив, що меншовики і не думали серйозно пристати на „радянську плятформу“, що для них вона була вихідним пунктом боротьби проти Рад і за „демократію“. Ст. Іванович вмістив у кадетській газеті статтю, в якій викривав меншовизм у тому, що він відстоює тільки права „трудящих клас“ і не боронить буржуазії від терору більшовиків. Меншовиків це обійшло, як кажуть, до самого серця. Як, вони не обороняли буржуазії? Що ж вони, власне, робили протягом всієї боротьби з більшовизмом? Ст. Івановича бентежила очевидна „лояльність“ офіційного меншовизму щодо Рад. Мартов його заспокоював так: „Колись сам Ст. Іванович був меншовиком-„ліквідатором“ і пам'ятає, що група, до якої він належав, висувала в той чи той момент ту чи ту бойову „часткову“ вимогу не для того, щоб відмовитися від загальнішої принци-

п'яльної вимоги [як її (групу) тоді в цьому не-сумлінно обвинувачували більшовики], а для того, щоб *зробити пробоїну в найменш добре обороненому місці ворожої системи* *). Таку ж практичну мету ставить перед собою наша партія, коли в момент того чи того виступу висуває вимогу виконання радянської конституції. А це саме й зробив петроградський комітет, бо радянська конституція виголошує свободу друку, спілок і зборів для всіх трудящих... Мета нашої боротьби є перемога справді демократичних принципів“.

Проводир лівого крила в партії поставив усі крапки над „і“, з'ясувавши „таємницю“ меншовицької „лівизни“. Ліві, як признався сам Мартов, недалеко пішли від правих: мета в них була одна, відмінність була тільки в деяких методах боротьби.

9. Довершене коло.

З 1922 року меншовизм вертається на позицію, що її він посідав щодо Рад 1918 року. „Обсипались квіти, вогні догоріли“... Меншовизм переймається певністю, що капіталізові у Західній Європі судилося жити ще багато десятиріч, а ця перспектива обіцяє неминучу загибель радянській державі. „Ілюзія“ світової революції розвіялась, мов дим. Порятунку треба шукати у програмі негайного й повного повернення до панування буржуазії. Ось лейтмотив статей Мартова, Дана

*) Підкреслив Мартов.

і Даліна, що в них основа нової платформи меншовизму найяскравіше була виявлена (з'явилися ці „історичні“ статті наприкінці 1922 і на початку 1923 р.р.). Всеросійська нарада меншовиків у жовтні 1922 року з рішучістю, гідною кращого застосування, викинула все те ж гасло: „Назад до капіталізму“. На початку 1923 року бюро ЦК меншовиків висловилося за цей поворот у резолюції „про основні засади партійної платформи“ і, нарешті, 1924 року меншовизм зродив „нову платформу“, яка пориває з лівими „помилками“ 1919—20 р.р. і повертає партію до старої позиції кінця 1917 року. Отже, коло довершено. Меншовизм вернувся до випробуваних гасел „буржуазної демократії“ і „здорового“ капіталізму. Отакий меншовизм, „як він є“, меншовизм сьогоднішнього дня. Його основний документ — платформа 1924 року.

Суть перегляду старої платформи є, за словами Дана, в тому, що „здійснення „формальної демократії“ перестає бути кінцевим політичним етапом нашої боротьби, воно стає нашою безпосередньою черговою вимогою“. У такому ж дусі висловились нарада меншовиків у жовтні 1922 р. Спинімося докладніше на цих міркуваннях.

Відмінна риса нової платформи меншовизму полягає у визнанні неминучості того, що капіталістичне панування відновиться в Росії, та в традиційній підтримці буржуазії, як гегемона буржуазної революції. Гасла „політичної свободи“ і „формальної демократії“ мають собі на меті „розв'язування“ буржуазної революції, якнайшвидшу

ліквідацію утопічно-комуністичної влади і свободу капіталізму. На цій платформі могли об'єднатися і праві, і ліві, і центристи. Таке об'єднання, справді, і сталося восени 1922 року, коли Центральний Комітет був поповнений представниками правої опозиції. За бортом zostалися тільки крайні праві (група „Заря“, що існувала протягом 1922 — 25 р.р.). Відтинки і відтіночки партії, звісно, zostалися, але вони мають на цьому етапі вже досить другорядне значіння, надто після виходу з партії всіх активних діячів, хоч трохи ліво настроєних, і після поголовного тікання з меншовицької партії робітників. Можна певно сказати, що з 1922 року партія набуває прикро-виявленого міщансько-інтелігентського характеру і, якщо вона раніше в окремі періоди посідала правий флянґ робітничого руху, то з цього саме моменту партія посідає безповоротно лівий флянґ ліберально-буржуазної контр-революції.

Підчас повороту 1922 — 25 р.р. відтіночки всередині партії були, приблизно, такі: ліві (Мартов), ставши обома ногами на платформу буржуазної демократії, пробували все ж запевнити робітників, що, за „сприятливих обставин“, влада перейде до рук „трудящих кляс“; центристи (Дан) наполягали, щоб цілком відмовитися від гасла „влада трудящим“; праві (Аронсон) підкреслювали, що „позиція партії (в 1919 — 20 р.р.), яка стала на шлях відмови від оборони ідеї послідовної демократії, гнала воду на млин комунізму в російському і європейському масштабі“.

„Формальна демократія“ помирля всіх. Меншовизм скористався з першої ознаки відносної стабілізації світового капіталізму, щоб вернутися у стійло „формальної демократії“, бо меншовизм не міг, своєю природою, через свою недооцінку селянства та невизнання гегемонії пролетаріату, повірити в те, що робітники в спілці з селянством зуміють протиставити тимчасовій капіталістичній стабілізації свою соціалістичну стабілізацію, зуміють будувати і збудувати соціалізм.

Ще 1916 року Ленін обґрунтував можливість перемоги соціалізму „спочатку в небагатьох або навіть в одній, окремо взятій, капіталістичній країні“. Ось що писав тоді Ленін: „Переможець — пролетаріат цієї країни, експропріювавши капіталістів та зорганізувавши в себе соціалістичне виробництво, став би проти решти капіталістичного світу, привертаючи до себе пригноблені класи інших країн, піднімаючи в них повстання проти капіталістів, виступаючи в разі потреби навіть з військовою силою проти експлуататорських клас та їхніх держав“, бо „неможливе вільне об'єднання націй у соціалізмі без більш чи менш довгої, упертої боротьби соціалістичних республік з відсталими державами“ *). Троцький, як „позафракційний соціал-демократ“, писав тоді дещо інше: „Не чекаючи інших, ми починаємо й провадимо далі боротьбу на національному ґрунті, цілком певні того, що наша ініціатива підштовхне до боротьби в інших країнах; а якби цього не було,

*) Ленін, зб. творів, т. XIII, стор. 133, вид. 1924 р.

то марно думати,—це доводить і досвід історії і теоретичні міркування,—що, наприклад, революційна Росія могла б встояти перед лицем консервативної Європи або соціалістична Німеччина могла б залишитися ізольованою в капіталістичному світі“ *).

Ленін уважав, що перемога соціалізму в одній країні можлива. Троцький, навпаки, гадав, що коли пролетарська революція в одній країні не викличе негайно революції в інших країнах, то її загибель неминуча. Загибель може статися в різних формах: або пролетарську владу скинуть силою, або вона переродиться. Нема сумніву, що троцькістська концепція у цій частині є загальноменшовицька, соціал-демократична концепція **). Меншовики не втрачають надії на „буржуазно-демократичне виродження більшовизму“, але вони не зарікаються й від повстання, звісно, при певних умовах. „Наше морально-політичне право на боротьбу з більшовиками всякими, хоч би й воєнними засобами, було й є для мене передумовою, що не потребує доказів і впливає з того факту, що радянська влада так само мало, як царська, або навіть іще менше, здібна з доброї волі відмовитись від свого деспотичного режиму і тому, як і остання, засуджена на насильне повалення“, писав Аксельрод у „Соціали-

*) Л. Троцький, зб. творів, т. III, ч. I, стор. 90.

**) Заперечення можливості збудувати соціалізм в одній країні троцькістською опозицією становить одну з істотних ознак її соціал-демократичного відступу від основ ленінізму.

стическом Вестнике". Йому заперечував Мартов, не принципіально, зовсім ні, а з приводу осібностей. Мартов потвердив, що „право на повстання проти деспотичної меншости партія визнає, як і перше, принципіально“, але він ставив, як умову повстання, „можливість або ймовірність відстояти проти контр-революційної буржуазії республіку і найголовніші справжні соціальні завоювання революції“. Цим острахом викликати духів контр-революції — досвід громадянської війни учить бо того, що контр-революція з усієї сили нападає не тільки на більшовиків, але часто-густо й на меншовиків, — цим острахом проказані деякі двозначні виступи мартовсько-данівського меншовизму проти інтервенції, проти збройного повстання.

Після розриву дипломатичних стосунків між Англією і СРСР у травні 1927 року меншовики оголосили заяву, що розрив „загрожує щонайбільшими небезпеками як з погляду міжнароднього, так і з погляду внутрішнього розвитку Росії“; вони висловлюють побоювання, що війна „зірве господарське відродження Росії“. Тоді як праві елементи меншовизму зостаються на позиції збройної боротьби з Радами, ліво-центристські „вдовольняються“ систематичними наклепами на всі заходи радянської влади і розраховують методами „тихої сапи“ допевнитися „виродження“ Рад та розкладу ВКП(б). У тій грандіозній антирадянській кампанії, що має, як свою кінцеву мету, інтервенцію та нову війну і що особливо заго-

стрилася після розриву англо-радянських стосунків, меншовикам дано досить „скромне“ місце,— їхнє завдання довести робітникам всього світу, що радянська влада не пролетарська, а куркульська, що робітникам не варто обороняти „таку владу“. Імперіялістичній буржуазії більш нічого й не треба: треба загасити єдиний маяк соціалістичного будівництва, що до нього тягнуться чесні робітники всього світу, треба задушити СРСР. Але не так-то легко послати військо проти СРСР, проти республіки праці, що посідає сьому частину суходолу. Треба переломити настрій робітничих мас, довівши їм, що СРСР — зовсім не республіка праці, а „куркульська республіка“? що в ній панує сваволя „одної партії“, що в ній проводиться не диктатура пролетаріату, а „диктатура над пролетаріатом“ і т. д. і т. п. Хто з робітників стане тоді в обороні такої республіки? А тоді й воювати можна буде. Так собі міркує буржуазія і в такому дусі, через меншовиків, впливає на громадську думку (протестуючи, наприклад, проти розстрілу контр-революціонерів у Москві *).

В антирадянській кампанії меншовизм загалом бере найдіяльнішу участь, виступаючи з наймерзотнішими деклараціями або безпосередньо від свого імени, або в II Інтернаціоналі вкупі з ма-

*) Цей розстріл, учинений з наказу ОДПУ, був відповіддю на ряд терористичних актів білогвардійської еміграції, спрямованих проти дипломатичних представників Союзу за кордоном.

хровими соціал-зрадниками *). Одним із неодмінних обов'язків меншовизму є викривання „червоного імперіялізму“ більшовиків. Далі, здається, нема вже куди йти. А втім... грузинські меншовики пішли ще далі: вони від слів перейшли до діла і обернулися на безпосередню агентуру чужоземного імперіялізму. Грузинські меншовики не лякаються таких жупелів, як „повстання“ і „інтервенція“. Навесні 1927 року затримано якогось Івана Кацivadзе, коли він переходив з Турції на Закавказзя; як виявилось, він був емісаром закордонного бюро ЦК грузинських меншовиків. У нього знайшли серію листів, заадресованих на ім'я нелегального ЦК меншовиків у Грузії, у тому числі директивні листи двох Ноїв — Жорданія і Рамішвілі, лідерів грузинського меншовизму. З листів видно, що генеральна лінія грузинської соціал-демократії є ставка на можливість воєнних ускладнень, на війну і повстання. Ось що пише у своєму листі Жорданія: „Англо-російський антагонізм вступив сьогодні в таку добу, коли він не може бути розв'язаний переговорами і мирним способом. Тепер Англія концентрує всі антирадянські сили; головна вісь європейської політики закладена сьогодні тут. У можливій імперіялістичній сутичці позиція Грузії ясна. Вона так само, як і всі російські народи, бажає поразки Москви“.

*) Після недовгого перебування в 2¹/₂ Інтернаціоналі меншовики вернулися разом з іншими членами віденського недоноска в лоно II Інтернаціоналу. І в цій площі коло довершено.

Одно слово — платформа ясна: бути наготові до війни, сприяти поразці „Москви“, чекати „наказу голови уряду“ (емігрантського) про повстання, зважити досвід серпневого грузинського повстання 1924 р. Невдача повстання спонукала тоді лідерів грузинських меншовиків, Жорданія і Рамішвілі, шукати опори поза Грузією — в капіталістичних держав, що з ними грузинські меншовики завжди були зв'язані, і навіть у петлюрівців, тобто українських есерів і меншовиків. Спільно з останніми грузинські меншовики почали випускати, — очевидно на гроші якогось буржуазного уряду — журнал „Прометей“. Основне завдання журналу — підготувати повстання з допомогою імперіялістичних держав.

До цього слід додати, що грузинські меншовики мають тісний контакт з польським генеральним штабом. Треба відзначити, доречі, що ще в 1921 р. після ліквідації „меншовицького раю“ у Грузії Чхеїдзе і Рамішвілі їздили до Польщі, щоб спонукати її розпочати війну з радянською владою. Польський штаб робить грузинським меншовикам різні послуги, допомагає переправляти через кордон кур'єрів „закордонної делегації“ та улаштовувати переправні пункти через Польщу й Україну. Грузинські меншовики, що одверто висловлюються за повстання проти Рад, посідають ту саму приблизно позицію, що її посідала група „Заря“ і офіційні (нелегальні) меншовицькі організації у Москві й Ленінграді, але тільки з ясно виявленим шовіністичним від-

тінком. Московські меншовики, посідаючи праве крило в партії, відкидали „тактику пасивного вичікування“. „Заристи“ і середпартійні праві уважали, що „самодержавство комунізму матиме такий самий кінець, що й самодержавство Романових“. „Заризм“ не був законним відтінком все-редині партії. Ст. Іванович і його найближчі однодумці не входили до партії офіційно, вони не були навіть допущені на Гамбурзький конгрес Інтернаціоналу, бо дуже вже одверто визнавали інтервенцію. Але на тому конгресі їм було зроблено пропозицію в особі Криспіна (доповідача мандатної комісії) про вступ „до об'єднаної соціал-демократичної робітничої партії“. Чимало друзів Івановича, що нічим від нього не відрізнялися (Гарві, Кучин-Оранський), і далі гаразд співробітничать собі на сторінках „Социалистического Вестника“.

Вище вже зазначалося, що меншовики не відмовляються й від повстання, але zarazом роблять ставку на внутрішнє переродження Рад і, головнo, ВКП(б). З цього погляду симптоматичні надії їхні на те, що опозиції на чолі з Троцьким пощастить рано чи пізно розхитати єдність лєнінської партії і зробити пробоїну, як найбільше люблять висловлюватися меншовики, у системі „партійної диктатури“. Стратегічний плян їхній, розрахований на можливий відкол „найздоровіших елементів“ від більшовизму, існує у меншовиків не з учорашнього дня. Після придушення юнкерського повстання у Петрограді, в дні Жовтневого

перевороту, після краху „гатчинського походу“ Керенського — Краснова — Войтинського меншовики почали гомоніти про угоду з більшовиками. Праві заперечували. „Громадянська війна — факт. Тактика угоди не життєва“, — казав Вайнштейн, один із правих. Йому відповідав Дан: „Не угода меншовиків і більшовиків, а угода всієї демократії. Коли цією угодою ми відвернемо від більшовиків здоровші елементи пролетарських мас, тоді створиться ґрунт, щоб придушити салдатчину, яка гуртується навколо Леніна й Троцького“.

Щонебудь додати до цих „запашних“ слівцець нема чого: зостається тільки подякувати панові Дану за одвертість. Напередодні Учредилки, коли меншовикам здалося, що є надія позбутися більшовиків, вони, як ми вже зазначали, одверто загрожували ввігнати клин між більшовицьку партію і її проводирів. Тієї ж пісні, тільки по-новому, співають меншовики раз-у-раз на кожному прикрому повороті більшовицької партії; оптимізму в них сила. Після запровадження непу, в період боротьби з робітничою опозицією — підчас найгостріших моментів середпартійних незгод — меншовики зараз напорошувались, чекаючи довго сподіваного розколу партії і, скільки їхнє посилення, сприяли загостренню кризи. Цієї тактики вони додержують і досі. Кожний крок збанкротованої троцькістської опозиції, скерованої проти ленінської партії та ленінського керівництва, меншовицька еміграція негайно схвалювала, та й не сама тільки меншовицька. В даному разі нас

цікавить не так „платформа“ опозиції, як платформа меншовиків, готових поцілувати троцькістську групу масним поцілунком за її виступи проти партії. Відома промова Троцького на вокзалі підчас проводів Смілги на Далекий Схід (проводи були використані як привід для антипартійної демонстрації) викликала нестримний вибух надпориву на сторінках „Соцсплетника“. „Найбільша і найзнаменніша подія останнього часу“, „політика знову вдерлася в громадське життя Росії“, „багато сотень людей насмілились оплесками вітати одвертий виклик Троцького“—такими висловами оцінювали опозиційний крок меншовики. Меншовики раділи так само з приводу антипартійної і антирадянської демонстрації, що її організувала опозиція 7 листопада 1927 р. В основі „телячого надпориву“ „Социалистического Вестника“ лежить „старий, але вічно новий“ курс ліво-центристських елементів меншовизму на „переможення“ радянизму з допомогою частини самих же більшовиків або колишніх більшовиків. З цього погляду стає зрозумілим, чому меншовики ладні були вітати (де ж пак!) „легалізацію опозиції“. Опозиція „торує своєю боротьбою шлях легальнішим, публічнішим формам класової політичної боротьби“... Бо... „одверта діяльність опозиції зриває, нарешті, партійну монополію“ (ось у чому сила!). І, якщо легалізувати опозицію, то „не тільки посилиться комуністична опозиція. Скоро тільки відкриються заставки, прорветься громадська актив-

ність, і поруч з комуністичними фракціями виростуть проти них, і коштом їх, інші соціальні рухи і, зокрема, соціал-демократія“.

Меншовики всіляко висловлюють своє співчуття висланому поза межі Радянського Союзу „містерові Троцькому“ і цілком справедливо підкреслюють, що Троцький, власне, повторює тільки те, що колись робили меншовики. Дан, наприклад, одверто заявляє: „В певному розумінні „Правда“ має рацію, коли говорить: „троцькістська організація на ділі виконує ту саму роль, що її свого часу виконувала в СРСР партія меншовиків“. „Троцький іде до робітників не з своєю безнадійною воєнно-комуністичною романтикою, а з зовсім іншими гаслами, що б'ють цій романтиці в лице“. З особливим захватом меншовики смакують троцькістське гасло про „таємне голосування в партії“, підкреслюючи, що в „реальних обставинах Радянської Росії 1919 року гасло таємного голосування означає спробу поставити диктатуру на рейки спроквильної і мирної демократизації“. Троцький „дослівно повторив“ старі гасла меншовиків і, хоч би як він відмежовувався від соціал-демократів, як „агентів буржуазії“, він „усіма ділами своїми примушений кричати... „назад до соціал-демократії“. Троцькому нема чим змити цього масного юдиного поцілунка, що його він дістав правом від п. Дана.

Не менш охоче меншовики ладні прийняти в своє лоно і правих ухильників. Меншовики покладають немало надій на праву економічну

платформу і всеньку діяльність право-опортуністичних елементів усередині ВКП(б). Той самий Дан у „Социалистическом Вестнике“ пише: „Звісно, „правий“ ухил, що ідеологічно не оформлений і що не виходить покищо поза рамці економічної емпірики, відбиває в кривому дзеркалі компартійности насамперед невтримну тягу дрібнобуржуазного селянства до вільного господарювання і до всебічного пристосування економічної політики влади до потреб цього господарювання; але саме тому, що ця тяга селянства лежить у площі загального економічного розвитку пореволюційної країни і що її задоволення є неодмінна передумова загального господарського зростання, — *права економічна платформа, оскільки вона відбиває в собі суто-господарські вимоги селянства, стає справді „загально-національною“ платформою*, зосереджує на собі симпатії не тільки селянства, не тільки широких кіл спеців, господарників, службовців, дрібної міської буржуазії, обивателів, але й переважної більшості робітничої класи“.

Меншовики рішуче стають на бік правих ухильників проти „сталінської лівої течії“. Непохвально атестуючи „сталінську течію“ (!), як носія „тих ідей та принципів політики, на якій стояв більшовизм з часів Жовтня“ (з погляду меншовиків така оцінка повинна бути „убійчою“!), меншовики водночас хвально говорять про „реальні“, „тверезі“, спрямовані до „капітуляції більшовизму“ перед дрібнобуржуазною стихією пляни правих ухильників.

„...Повернення до господарського реалізму через відмову від утопічних схем, тверезе зважування настроїв та опору вирішальних клас людности (селянства!) незалежно від того, чи вкладається це в рямці офіційної ідеології,— ось бойовий клич правої опозиції. Сталін безумовно правий, коли каже, що *ця програма означає цілковиту ідейну капітуляцію більшовизму перед дрібно-буржуазною стихією селянської Росії*“.

Захлинаючись від захвату на саму тільки думку про можливу „капітуляцію більшовизму“, меншовики малюють принадні перспективи перемоги правих ухильників і, з звичною для них „далекобачністю“, уже передбачають близький кінець „віджилого режиму“. Здійснення програми „правої опозиції“ „не може не призводити до дуже істотних політичних змін, і... ці зміни до пня захитують всю партійну диктатуру, як вона складалась до теперішнього моменту“. Отже, зрозуміло, що меншовики вважають економічні вимоги правих ухильників „за реальніші й відповідніші інтересам країни, ніж сталінський лівий курс“. Головне — розхитати до пня „партійну диктатуру“.

Таємне стає явним. „Хитромудрий“ меншовицький плян як на долоні. Наслідком взаємної боротьби „може бути тільки те, що комуністичні павуки, що містяться у кремлівському слоїку, пожеруть один одного“, — писав колись Дан, висловлюючи свої потаємні мрії. Ясніше не напишеш. Але... ми сміємо надіятись, що меншовицька „свиня“ нас не з'їсть. Проти роздрібнювання нар-

тії на фракції і групочки партія вживає заходів, про які тут не місце говорити, бо ми б вийшли поза межі нашої теми. Покищо ми бачимо, що хвіст та грива zostалися від... меншовиків, що оплакують на ріках Вавилонських колишню велич своєї організації. Хто залишився в лавах меншовиків? Тільки не робітники і дуже мало працівників підпільної партії. Залишилась жменька „проводирів“ без армії, що вперто не хочуть переучуватись, бодай би цього вимагало життя на кожному кроці, залишилися пройдисвіти соціал-рєнегати, що їх тільки могила виправить. Маси облишили їх. Кращі проводирі пішли до ВКП(б). Частина почала жити приватним життям, обернулася на обивателів. Облишили партію багато членів її Центрального Комітету, в різні періоди облишили її лави й інші видатні діячі партії. Рядові члени партії, здебільшого робітники, оформили свій вихід із партії на спеціальних з'їздах, що відбулися на початку 1924 року. Особливе значіння мав всеукраїнський з'їзд, бо на Україні, відмінно від Росії, меншовики мали перед революцією, і почасти після революції, чисельну перевагу над більшовиками. Протягом 1918, 1919 і 1920 р.р. меншовики ще тримають такі-сякі зв'язки з робітниками. Всеукраїнський з'їзд порвав останні зв'язки і ізолював партію меншовиків остаточно від робітничої класи. Цьому сприяла так само й смерть Мартова, проводиря лівого крила партії. Тепер меншовицька партія зависла у повітрі, вона спирається тільки на рєнегатську міжнародню со-

ціал-демократію, якої плоттю від плоті є російський меншовизм.

Коли ми оглядаємося назад на безславний шлях, що його пройшла меншовицька партія, ми бачимо, як поволі, переходячи від одної „стадії“ до іншої, меншовизм докотився до ролі прямого агента буржуазії всередині робітничої класи. Цю свою роль він виконував особливо „блискуче“ в ті періоди, коли репрезентував певні верстви пролетаріату, почасти верхівок його, почасти — найвідсталіші, просякнені тред-юніоністськими (цеховими) передсудами. Але меншовизм не завжди мав вплив навіть на певну частину робітничої класи; були тривалі періоди, коли його вплив обмежувався вузьким колом опортуністичної інтелігенції, коли він варився у власному соку. Меншовизм почав існувати як група інтелігенції і кінчає так само, як почав, розгубивши кінець-кінцем останні рештки розбитої армії. Перед революцією 1905 — 1906 р.р. і на початку її йому пощастило підбити під свій вплив чималі верстви пролетаріату і змагатися з більшовиками з перемінним успіхом за вплив усередині російської соціал-демократичної робітничої партії. Після революції 1905 року вплив меншовиків серед робітництва помітно меншає. Меншовики обертаються поволі на дрібнобуржуазних демократів або радикалів. В міру того, як капіталізм міцнішав на основі зростання внутрішнього ринку і масового зубожіння селянства, що являло собою величезну резервну армію дешевих робочих рук, міцнішала й ідеологія дрібної мі-

ської „демократії“, що обслуговувала капіталізм, і найтипівішим її виразником був у цю пору меншовизм (на селі ту саму роль виконували есери). Меншовицька партія пориває зв'язки з робітничою клясою і перетворюється на інтелігентську дрібнобуржуазну партію. Перед війною і підчас імперіялістичної війни, коли меншовизм перейшов на позицію соціал-оборонства, гегемонія більшовизму в російському робітничому рухові усталюється. Лютнева революція сталася наперекір меншовицькій партії, що боялася революції, як того вогню. В перший період меншовики силкуються відтворити робітничу партію, але з цим їм не щастить. Робітники не пішли до меншовицької партії, крім окремих „аристократичних“ груп, що роками ввібрали в себе отруту меншовизму; робітники пішли почасти до більшовиків, почасти, на час, до есерів, щоб від них перейти до більшовиків. Меншовицька ж партія склалася майже з самих земгусарів, лікарів, адвокатів та інших представників інтелігенції. Ті робітники, що потрапили до меншовицької партії через не порозуміння, походили з неї поодинці або організовано і залишили своїх проводирів військовими отаманами без армії. Меншовизм можна назвати тому течією переважно буржуазно-демократичної інтелігенції, що пробувала була використати класовий рух робітничої кляси задля буржуазних цілів. Така є класова суть меншовизму.

З М І С Т

	Стор.
Коло джерел меншовизму (замість вступу)	3
1. Початок меншовизму	6
2. „Генеральна репетиція“. Більшовики, меншовики, тро- цькісти	10
3. Економізм — меншовизм — ліквідаторство	25
4. Праві, ліві, „центр“	29
5. Меншовики в спілці з буржуазією — Лютнева рево- люція	37
6. По той бік барикади — Жовтнева революція	42
7. Соціал-денікінці	64
8. Меншовики за „здоровий капіталізм“	73
9. Довершене коло	79

1986р.
5368

2479

Р. А.

3624

1986р.

ЯКІ ПАРТІЇ
БУЛИ В РОСІЇ

ПІД ЗАГАЛЬНОЮ РЕДАКЦІЄЮ
В. Ю Д О В С Ь К О Г О

Львів. Бібліотека
А. І. У. Р. С. Р.

МЕНШОВИКИ

Львів. Бібліотека
А. І. У. Р. С. Р.

Д. Е Р Д Е

СКЛАДИ ВИДАНЬ:

Харків, вул. Вільної Академії, 5, тел. 24-57, 42-22.
Київ, вул. Воровського, 22, Одеса, вул. Лассаля, 16.
Дніпропетровське, Просп., 37. Луганське, вул. Ле-
ніна, 44. Артемівське, Харківська вул., 43, тел. 217.

ДЛЕ
ИЙ